

NGƯỜI KHÔNG BIẾT RẰNG

Cảm ơn, Anh Neville. Xin Chúa ban phước cho anh. Tôi bắt đầu đi vào giờ giảng luận, được chứ? Tôi muốn cảm ơn Chúa, thật nhiều, vì sự chăm sóc của Ngài dành cho con trai Anh Capps. Sự việc đó đã xảy ra trong một thời gian ngắn khi tôi trở lại Indiana. Tôi biết rằng họ không ghi âm lại điều này; tôi cho là không. Và vậy nên tôi không thấy người nào ở trong đó cả, vì vậy họ...Tôi trở lại để đi săn chồn sóc. Vì vậy tôi đoán là Charlie sẽ phải chiều theo ý tôi, anh ấy và Nellie, và họ đi xuống vùng Kentucky, trong một hoặc hai ngày, để săn chồn sóc. Vì thế, tôi thả bỏ qua bất cứ thứ gì, bất cứ loại tiêu khiển nào, rồi đến đây vào...khoảng trung tuần tháng Tám, và đi săn cùng với Charlie và Banks, và hết thấy họ. Đây hầu như là một việc truyền thống với tôi. Vì thế tôi đã dẫn theo Joe...

2 Khi chúng tôi đến đây lần nọ, mọi người bị đau, do sự thay đổi khí hậu đột ngột từ thật nóng xuống tới—xuống tới khí hậu mát như anh chị em đã có ở đây. Tôi biết anh chị em nghĩ đây không phải là mát lắm, nhưng anh chị em thử đi ra tới vùng Arizona một lần. Một trăm lẻ chín độ [bốn mươi hai độ C] lúc trời râm mát khi tôi đi ra vào buổi sáng; và rồi gần nửa đêm, vào ban đêm, khi luồng khí mát tràn xuống từ trên các dãy núi, thì nó vẫn còn chín mươi sáu độ [ba mươi bảy độ C]. Ừm-m. Đây, đó là vào ban đêm, khi không khí mát dịu. Và vì thế trời...Nơi đó tốt vào mùa đông, nhưng nó dành cho bộ cặp và thần lùn vào mùa hè, không dành cho con người. Thậm chí tất cả các con thú đều bỏ vùng núi rừng này để đến nơi khác. Chúng không chịu đựng nổi cái khắc nghiệt của mùa hè.

3 Tôi đã đi ra và bắn bằng khẩu súng trường của tôi. Tôi...Dù sao đi nữa tôi chỉ muốn kể cho các bạn về cậu bé Capps. Và tôi nói...Và, Joe, tôi sẽ phải đưa khẩu súng trường này cho nó, bởi vì nó có thể bắn xa hơn tôi. Chúng tôi để cho nó bắn, và tôi đã—tôi để những cây đinh mũ xa năm mươi thước. Và tôi nói với—với Joe...Joe nói, “Bố ơi, con tin là con có thể làm điều đó.” Cậu bé tội nghiệp bị đau đầu. Tôi đã cầu nguyện cho nó, nó bị sốt cao. Nó đi ra bãi tập bắn với tôi, và tôi...

4 Với nòng súng hai trên mười trong khẩu súng trường hai mươi hai ly, đi ngang qua đường đạn của nó xa tới hai mươi lăm thước; thêm một lần nữa thì tới năm mươi thước, cũng giống như vậy, nếu đó là hai trên mười. Vì vậy...Và tôi chỉ bắn nó xa được hai mươi lăm thước. Và vì vậy tôi có hai cây đinh mũ nữa và tôi đặt chúng lên, và nếu như Joe không bắn trúng cả hai! Tôi không còn đinh mũ nào nữa, vì thế tôi lấy một mảnh vụn của

con chim bồ câu bằng đất sét đã bị vỡ ở đó, để làm cái bẫy cho những người tập bắn súng bắn vào, nó gần bằng một phân tây [sáu mi-li-mét], đặt nó ở xa năm mươi thước, và cậu bé chệ nó ra làm hai. Và mục tiêu được đặt trước mắt tôi, chỉ giả dạn hơn nó vài năm. Vì vậy nó nói, “Bố biết gì không? Con phải đi qua và bảo Billy tránh xa con đi từ giờ trở đi.” Anh chị em hiểu không? [Anh Branham và hội chúng cười—Bt.]

5 Vì thế, vì thế tôi nói, “Thôi được, ta sẽ để con kể hết mọi chuyện,” nói, “chúng ta hãy đi xuống và cho Anh Norman biết điều đó.”

6 Tôi nói, “Joe, trong những cuộc thi đấu khắp thế giới, ta không quan tâm sẽ là ai, không người nào...” Vậy thì, những đinh mũ không thể bay về một bên, chúng đi thẳng qua. Và mảnh nhỏ đó, không đi qua, tôi đoán bằng một phần tư in-sơ [sáu mi-li-mét], dày bằng một phần mười sáu [hai mi-li-mét], và cao một phần tư in-sơ [sáu mi-li-mét], mà nó có thể cắt ra làm hai nửa, ở độ xa năm mươi thước. Tôi nói, “Không ai trên thế giới này có thể bắn giỏi hơn. Người ta nói, những nhà vô địch, có thể đã làm giống vậy, nhưng con không thể bắn ba phát tốt hơn họ.” Đầu đinh, không bị cong, cứ đi thẳng qua cái lỗ của tờ giấy nơi đầu đinh đi qua. Tôi nói “Không ai có thể bắn—bắn tốt hơn.” Được lắm. Tôi nghĩ bệnh đau đầu đã lìa khỏi cậu ấy ngay tức thì.

7 Và tôi nói, “Thôi được, chúng ta hãy đi tỏ điều này cho Anh Norman,” là người làm việc cho cửa hàng *Field Và Stream*, là một nơi bán các dụng cụ thể thao của Anh Tony Stromei.

8 Nó nói, “Chúng ta hãy đi qua nhà Billy trước.” Nó nói, “Con—con muốn kể cho Bubby nghe đôi điều.” Hiểu không? Và, thành thật mà nói, anh trai nó không bao giờ bắn giỏi đến thế. Vì vậy nó nói, “Chúng ta đi qua đó trước.”

9 Và đúng lúc tôi bước vào cửa, Billy vẫn còn mặc đồ ngủ. Cậu ấy nói...Chúng tôi đi sớm, vì trời bắt đầu nóng. Vì vậy cậu ấy nói rằng... Chuông điện thoại reo. Tôi nói...Cậu ấy nhìn tôi như thế. Tôi nói, “Có lẽ một cuộc gọi của người đau.” Và đó là Anh Capps gọi điện đến vì con trai anh, đang ở trong phòng phẫu thuật lúc ấy, do bệnh viêm màng ruột và đang chờ đợi được mổ. Ngay lúc ấy anh nói với tôi rằng con anh đang bình phục hẳn rồi, thật tốt đẹp.

10 Vì vậy, thấy cách Đức Chúa Trời thật sự đã làm việc đó, ngay trong giọng nói của cậu bé đó, phải không Joe? Thay vì đi đến chỗ Anh Norman, sẽ không ở đó nữa, mà đi đến chỗ ấy. Rồi Anh Capps và tôi kết hợp với nhau. Tôi không nói là lời cầu nguyện của chúng tôi đã làm điều ấy, nhưng nó thật sự có ý nghĩa gì đó với anh ấy cho chúng tôi có mối liên

hệ với nhau như thế. Và, thành thật mà nói, đó là điều...Khi anh chị em có—anh chị em phải có đức tin vào những gì mình đang làm. Hiểu không? Và, rằng, anh ấy lấy đức tin để gọi điện, và Billy đã...

11 Họ định bỏ tiền ra. Cậu ấy nói, “Đây phải là ở khoảng cách khá xa,” nói, “anh ấy bỏ ra gần năm đô-la để cho một cuộc gọi, trong ba...trong ba phút.” Và tôi nghĩ chắc là bắt đầu từ New York hay ngoài những quần đảo hoặc nơi nào đó. Nhưng anh ấy phải gọi từ người này sang người khác, để đến Billy thay vì Loyce, anh em biết đấy, và đó là những gì anh ấy tốn để làm được việc đó.

12 Và bây giờ con trai anh đang bình phục. Anh Capps nói bác sĩ cho anh một chút hy vọng mong manh về điều đó, anh em biết đấy, từ việc phẫu thuật. Và chúng ta cảm ơn Chúa sáng nay vì điều này, rất vui mừng vì điều đó.

13 Giờ này, chúng ta ở trong, ánh sáng ban ngày sáng nay, và tôi đã ngủ khoảng ba giờ đồng hồ, và—và tôi khá mệt mỏi. Nhưng khi nhà thờ...đến giờ đi nhà thờ, ồ, thì tôi đi.

14 Và ý Chúa, bây giờ tôi phải đi đến Kentucky, như tôi đã nói. Rồi tôi đã hứa giảng vào một Chúa nhật khi trở lại đây, và tốt hơn hết cho tôi là thực hiện điều đó vào Chúa nhật kế tiếp này, bởi vì tuần sau tôi sẽ...tôi phải trở về. Bởi vì tôi sẽ đi trở lại, đi qua Canada. Vì vậy tôi—tôi tốt hơn nên thực hiện điều đó vào Chúa nhật tuần đến, và sáng Chúa nhật tuần đến.

15 Và Anh Neville nói, “Tại sao anh không đi ra chào mừng mọi người, và nói chuyện với họ chỉ vài phút thôi?”

16 Tôi nói, “Anh Neville à, tôi thậm chí hầu như, không thể mở nổi quyển Kinh thánh của mình nữa.” Tôi nói, “Tôi...”

17 Anh ấy nói, “Ồ, hãy đi ra và nói điều gì đó với họ.” Và, Chị Neville à, tôi—tôi—tôi không biết làm sao chị làm được điều đó. Anh ấy là một người rất là có sức thuyết phục. Nhưng trong khi...

18 Tôi không có cơ hội để nói điều này trong khi nơi này chật kín người, và đông đúc, cùng mọi thứ, nhưng tôi rất biết ơn Đức Chúa Trời vì có một mục sư như Anh Orman Neville. Trung tín, đúng là trung tín hết sức, cho Cứu Cánh, và không bao giờ nghe anh ấy cần nhân điều gì. Tôi ngồi phía sau đó...Tôi đã trò chuyện vui vẻ nửa giờ cùng anh ấy trong khi tôi đang được tiếp Anh Mann, vì vậy tôi sẽ kể cho anh ấy nghe nhiều chuyện hơn khi chúng tôi đến Colorado năm này. Vì thế khi chúng tôi có được sứ điệp anh ấy, và tôi đã có một cuộc nói chuyện thú vị với Anh Neville. Tôi nói, “Tôi không đến để kể cho mọi người điều gì về mục sư cao quý của chúng ta.” Tôi nói, “Mọi người có đối xử tốt với anh không?”

Nói, “Không thể nào tốt hơn được nữa.”

Và tôi nói, “Ồ, tôi vui mừng khi nghe điều đó.”

19 Khi mục sư được thỏa lòng, và mọi người được thỏa lòng, thì sẽ làm cho hội thánh thật tốt, và rồi Đức Chúa Trời thỏa lòng. Và tôi nghĩ, thấy họ thỏa lòng với nhau, đặc biệt là trong thời đại Sứ điệp mà chúng ta đang thực hiện, tôi nghĩ điều đó sẽ cho thấy sự liên tục của Sứ điệp với dân sự và với Đức Chúa Trời. Hiểu không?

20 Và tôi rất biết ơn Anh Orman Neville, và người vợ tốt của anh cùng gia đình. Và tôi cầu nguyện để Chúa sẽ giữ họ trung tín với Ngài và Cứu Cánh. Và nếu điều đó thật đẹp lòng Ngài, xin cho chúng ta được đứng tại đây trong đền tạm này khi Chúa Jêsus đến với chúng ta, anh em biết đấy, để đem chúng ta lên trong sự Cát lên. Chúng ta hy vọng cả hai chúng ta quá già, Anh Neville, là người sẽ đưa một tay ôm người khác, còn một tay chống gậy đứng đó, vẫn cố gắng nâng đỡ họ. Hiểu không? “Lúc ấy chúng ta sẽ được biến đổi, trong chớp lát, trong nháy mắt.”

Rồi những chiếc áo cũ kỹ bên ngoài của xác thịt này
sẽ rơi xuống,

Và chúng ta sống lại và nhận lãnh phần thưởng đời
đời,

Và la lớn tiếng khi bay qua không trung,

“Xin giã từ, xin giã từ,” giờ phút cầu nguyện dịu êm.

Chúng ta được cất lên lúc ấy.

21 Nghe về chuyện Anh Coomer được Chúa chữa lành, và tôi rất cảm tạ về điều đó. Rất nhiều việc. Vì thế tôi rất vui mừng được đến đây sáng nay. Và tôi nghĩ, thay vì...

22 Tôi luôn luôn đến đây với một đề tài nào đó, và giảng. Tôi nghĩ tôi chỉ—chỉ đến sáng nay. Và tôi nói, “Anh Neville à, tôi sẽ xem chừng đồng hồ thật dễ dàng, và có thể để dân sự ra về đúng giờ, và chỉ nói chuyện tâm tình với anh, vài phút thôi; chỉ những việc thật sự, mà chúng ta vừa có... Không, họ không ghi âm nó hay bất cứ điều gì, vì vậy chúng ta cứ có sự thông công trong khi chỉ có những người của hội thánh ở đây, anh biết đấy, chỉ chúng ta với nhau.”

Vậy chúng ta hãy cầu nguyện.

23 Lạy Chúa Jêsus yêu dấu, chúng con tạ ơn Chúa vì có được đặc ân nhóm nhau lại tại đây. Và, ồ, khi con nhìn lên đền tạm này sáng sớm nay, sau nửa đêm trôi qua, con suy nghĩ về cách Chúa thi thố quyền năng tại đây lớn lao dường nào.

24 Và con nghĩ về cái ao nước cũ ở đây, và những cây cỏ dại lớn già cỗi mọc thẳng lên ở đây, ngay chỗ bực giảng này. Khi còn nhỏ, con—con đã đứng đây. Ông Ingram bảo chúng con có thể phải trích ra một số tiền nhỏ, để chi trả một số việc gì đó; và không có tiền, không có quỹ, không có gì để dâng hiến, nhưng cứ cố gắng. Sau đó thế nào, rồi, cuối cùng vay được số tiền nhỏ hơn hai ngàn đô-la; và phải trả nó trong hai mươi năm.

25 Và bây giờ, Chúa ôi, nhìn xem nó bây giờ! Và trong khi còn trong thời kỳ trứng nước, vẫn ngồi dưới một cái hục ở đây, đổ nước vào trong đó; thật Chúa đã hứa với chúng con thế nào, bởi Lời: “Chính Ta là Chúa đã trồng nó, Ta sẽ tưới nó ngày và đêm, kéo kẻ nào đó sẽ nhổ nó khỏi tay Ta.”

26 Cùng thời gian ấy, nhiều người đã nói, “Trong vòng sáu tháng, nó sẽ bị biến thành một chỗ để xe.”

27 Nhưng thật sự hàng ngàn linh hồn đã tìm thấy Đấng Christ tại nơi bàn thờ này. Và đền tạm, chỗ làm phép báp-têm đã thường xuyên...Nhiều người đã chịu báp-têm trong Danh Chúa Jêsus; kêu gọi trên Danh Ngài, rửa sạch hết tội lỗi của họ. Hàng trăm người què quặt, đau ốm, đui mù, tàn tật, què, ung thư, đã đi lại được từ bực giảng này; đi vào, sắp chết, đàn ông và đàn bà, các chàng trai và các cô gái, và đi ra để sống một cuộc đời mới, với một thân thể mới, và bước đi trở lại; rời bỏ những chiếc xe lăn của họ, những cái nạng, và vân vân. Ôi Chúa, ba mươi năm hầu việc này!

28 Cha ôi, con nhớ lại buổi sáng mà chúng con đặt viên đá góc. Và Cha đã ban cho một khái tượng ở nơi đó, cho thấy chỗ này, đông người chen chúc, một góc đẹp; con—con biết rằng điều đó không thể sai. Vì vậy con thật tạ ơn Chúa về tất cả những việc này.

29 Nhiều người đã đánh trận tốt lành, đã xong cuộc chạy, và đã giữ được Đức tin; đang nằm nơi xa kia, chờ đợi, nghỉ ngơi khỏi sự lao khổ, và những công việc theo sau; chờ đợi thì giờ tiếng kèn trời lên, và bắt nguồn cho một cuộc sống mới, một thân thể mới. Nhiều người già cả và run rẩy, người trai trẻ, người trung niên, và vân vân. Nhưng Danh Ngài được tôn cao vì hết thấy những điều này.

30 Giờ này chúng con đang đứng đây lần nữa, trước—người sống và người chết. Con cầu xin Chúa sẽ xúc dầu cho Lời Ngài sáng nay. Con không biết điều gì để nói, nhưng con cầu xin để Chúa sẽ trang bị điều đó, mà Ngài đã luôn làm thế, Chúa ôi.

31 Xin ban phước cho mục sư của chúng con, Anh Neville, cùng vợ anh. Xin ban ơn trên ban trị sự, ban chấp sự, mỗi chi thể của thân. Xin cho, chúng con, sống với nhau như vậy trong đời này, hầu cho trong đời đến chúng con sẽ có Sự sống Đời đời.

³² Xin giúp chúng con nhận được sự chỉnh sửa từ Thánh Linh và Lời, để chúng con biết sửa soạn chính mình khi chúng con ra khỏi cửa đền tạm này sáng nay, xác quyết trong lòng để sống một cuộc sống tốt đẹp hơn chúng con có trong quá khứ. Chúng con cầu xin trong Danh Chúa Jêsus. A-men.

³³ Bây giờ, tôi—tôi vừa mở Kinh thánh ở đây, và tỉnh cờ cách đây vài phút. Tôi xem trong Khải huyền chương 3, vậy tôi sẽ đọc ở đây, về—về Sứ điệp gửi cho Hội thánh Lao-đi-xê.

³⁴ Và tôi cũng, muốn thông báo điều này, Anh Neville vừa mới nói với tôi; Anh Parnell, khi tôi tỉnh cờ nhìn xuống và thấy anh đang ngồi ở đây, có trong một—trong một buổi nhóm phục hưng, ngay phía bên này của Memphis. Ở—ở...ai trong anh em cũng biết chỗ bánh mì kẹp thịt Wimpy, ở đâu trước đây, anh ấy đã dựng một—một cái lều ở nơi đó, cố gắng thu gom những bó lúa và phát hiện xem có một cái nào thất lạc mà cái đó được định sẵn cho sự sống, để anh có thể giành lại được qua mục vụ của anh với Đấng Christ. Rồi anh đóng cửa nó ngày Chúa nhật, vì những buổi nhóm ở đền tạm, và—và đó chính là lòng rất trung tín của người anh ấy. Và chúng tôi muốn anh em biết rằng các buổi nhóm sẽ được khai mạc vào tối thứ Hai kế tiếp, tuần tới. Và tôi biết tất cả các bạn được thân ái mời đến để nghe Anh Parnell mang đến sứ điệp của anh về tình yêu của Đấng Christ.

³⁵ Còn bây giờ chúng ta hãy đọc từ Khải huyền chương 3, chỉ một phần, để nói rằng chúng ta đọc Kinh thánh. Bởi vì, những gì tôi nói ra có thể sai trật, nhưng những gì Ngài phán sẽ không sai. Và tôi không biết phải bắt đầu từ đâu, điều gì để làm, đi đến đâu, nhưng tôi cứ đọc Thời đại Hội thánh Lao-đi-xê.

...hãy viết cho thiên sứ của hội thánh...Lao-đi-xê rằng: Đây là Lời phán của Đấng A-men, Đấng làm chứng thành tín chân thật, và Đấng làm đầu cội rễ cuộc sáng thế của Đức Chúa Trời;

Ta biết công việc của người,...người không lạnh cũng không nóng: Ta ước gì...người lạnh hoặc nóng thì hay.

Vậy vì người hâm hẩm, không lạnh cũng không nóng, nên Ta sẽ nhả người ra khỏi miệng Ta.

Vì người nói: Ta giàu, ta nên giàu có rồi, không cần chi nữa; song người không biết rằng mình khổ sở,...khốn khó,...nghèo ngất,...đuối mù,...và lỏa lồ:

Ta khuyên người hãy mua vàng thử lửa của Ta, hầu cho người trở nên giàu có;...mua những áo trắng, hầu cho người được mặc vào, và điều xấu hổ về sự trần truồng người khỏi lộ ra; Lại mua thuốc xức mắt để mở mắt người, hầu cho người thấy được.

*Những kẻ Ta yêu, thì Ta quả trách sửa phạt: vậy hãy có lòng
sốt sắng, và ăn năn đi.*

36 Anh em biết, nơi nào ở trong đó, khi tôi đọc, tôi... Xin anh em tha lỗi cho tôi một phút, tôi—tôi thấy chỗ nào đó dường như rất hay đối với tôi, mà tôi không biết nó nằm ở đâu lúc này. Đây rồi.

*...song người không biết rằng...mình khổ sở,...khốn khó,...
nghèo ngặt,...đui mù,...lòa lổ.*

37 Ôi, chào ôi, đó hầu như là thực trạng của giáo hội ngày nay! Vậy thì, đó là, tôi—tôi nghĩ rằng thời đại hội thánh đó ở đây, mà chúng ta đang nói về... Dĩ nhiên, tôi đang nói đến thời đại hội thánh sắp đến lúc này trong các sách. Nhưng đó chính là Thời đại Hội thánh Lao-đi-xê mà chúng ta đang sống trong, chúng ta hãy nhìn vào tình trạng giáo hội.

38 Tôi không muốn trích đọc phân đoạn nào hay điều gì khác, bởi vì chúng ta không... chỉ nói một cách ngẫu nhiên, như chúng ta thấy nói về bất cứ điều gì Chúa sẽ dẫn dắt chúng ta, nhưng điều gì đó mà sẽ giúp chúng ta.

39 Chúng ta hãy nghĩ về Thời đại Hội thánh Lao-đi-xê và thực trạng của nó ngày nay. Theo như tôi biết, tôi không thấy có điều nào ngăn trở, vào thời điểm này, sự Tái lâm của Chúa Jêsus, nằm ngoài sự sẵn sàng của Hội thánh Ngài. Tôi nghĩ rằng một trong những—những lời tiên tri...

40 Ngày hôm qua, bước lên xe hơi, chúng tôi lái xe trong hai ngày, từ Tucson, đến đây, đúng hai ngàn dặm [hơn ba ngàn hai trăm ki-lô-mét], Billy và tôi. Và vì vậy chúng tôi, này, chúng tôi không chạy vượt quá tốc độ cho phép. Chúng tôi chạy đúng luật. Tôi ngồi đó, nếu cậu ấy lái, và tôi—tôi nắm—nắm chặt nắm tay lại giống như tư thế sẵn sàng bắn súng. Tôi thấy cậu ta chạy quá tốc độ. Tôi nói, “Chờ một chút, con à.”

Vậy thì, chúng ta được dạy rằng, “Cái gì của Sê-sa hãy trả lại cho Sê-sa.”

41 Rồi chúng tôi đến đây tối hôm qua, một bé gái nằm sóng soài ngang qua đường, khoảng ba tuổi; người mẹ chết vì xe lật xuống hào. Một gã say rượu nào đó, đến từ R.O.T.C. [Trung tâm Đào tạo Sĩ quan Dự bị, Hoa Kỳ—ND.], mười tám tuổi, lái xe với tốc độ một trăm hai mươi dặm [một trăm chín mươi ki-lô-mét] một giờ, ở bên trái đường, đã chết. Và tôi đoán chắc cậu ta, cũng sắp chết. Thế thì các bạn có thể nhận biết điều gì xảy ra.

“Cái gì của Sê-sa hãy trả lại cho Sê-sa.”

42 Làm chết những con người vô tội. Một bé gái ba tuổi lia đời, vì bọm rượu lái xe trái luật, đây, khoảng chừng, một trăm hai mươi dặm [một trăm chín mươi ki-lô-mét] một giờ, mà còn đi trái đường. Cứ phóng băng qua đồi, rồi đổ xuống, để rồi cùng chết với họ. Tôi... Cậu ta cũng, chết. Vậy thì các bạn thấy đấy, ngay cả những người vô tội cũng phải...

43 Vậy thì cậu thanh niên đó thật là một kẻ giết người nhẫn tâm. Hiểu không? Tôi nghĩ nếu một người nào bị bắt trên đường, vì tội say rượu, thì phải bị tổng giam, ít nhất mười năm, vì hành động ngu xuẩn...giết người có dự tính trước; bất cứ người đàn ông nào, vì họ thật...bất cứ người nào.

44 Chúng ta, chúng ta sẽ không bao giờ thực hiện tốt chính sách pháp luật. Nó đã bị thối nát. Ý tưởng của Đức Chúa Trời về việc có một vua, một vua công bình, là đúng. Nhưng hoạt động chính trị chỉ đơn giản lại mở rộng thêm ra, bạn có thể trả giá cho mọi thứ; gian lận, lừa dối, trộm cắp, mọi thứ khác. Như tôi đã nói mấy Chúa nhật trước đây: hãy nhìn xem bạn đang ở đâu, đây, không có gì ngoài một đồng chồng chất những thứ cong vẹo của mọi thứ. Nhưng một vua công bình thì có luật pháp riêng của mình. Các bạn có thể giết người; các bạn hiểu biết luật pháp đúng đắn, thì không sao, bạn có thể tránh được điều đó. Hiểu không? Và vì thế, chính là, nó—nó...

45 Dân chủ là một ý tưởng đúng đắn, nhưng nó sẽ không có tác dụng. Cũng giống như chủ nghĩa cộng sản, mọi thứ đều chung; nghe có vẻ tốt, nhưng nó sẽ không thực hiện được. Không. Cách...Đường lối của Đức Chúa Trời về việc có một vua, như vua Đa-vít, là đúng, và các bạn có một tư tưởng thống trị. Giống như một đám người khờ dại thì phải có một người cầm đầu, hay đại loại như vậy, các bạn không thể lấy hai hoặc ba người trong họ. Thế thì, bạn cho họ ở chung với nhau, bạn có thể nhận được không biết bao nhiêu là ý kiến.

46 Vì vậy chúng ta thấy tình trạng đó, ngày hôm nay, sẵn sàng cho sự Đến của Chúa.

47 Nhưng, trong khi Anh Neville và tôi, cùng những anh em khác đang cố chân bầy, có điều gì đó chột loé trong trí tôi lúc này, để đến, để chúng ta có thể cùng trò chuyện với nhau.

48 Chuyện là thế này, mấy hôm trước tôi có nhận được một lá thư từ một quý bà tử tế. Tôi không hề trực tiếp nhận nó; nó đến qua tay một người khác. Và bà ta chắc xé tôi ra thành từng mảnh, hay đang cố làm điều đó. Nói rằng, “Có phải anh đã từng...Các ông những Thương Gia Cơ-đốc mà không thể làm việc gì đó để ngăn cản Anh Branham sao?” Nói, “Bởi vì ông ấy đã đưa cuốn sách này gọi là *Thời đại Hội thánh Lao-đi-xê*, xuất bản nhiều hơn.” Và nói, “Ông ấy đúng là đang xé giáo lý Ngũ Tuần ra thành từng mảnh.” Nói, “Bây giờ ông ấy đang nói về chúng có ban đầu không phải là việc nói tiếng lạ.” Và nói, “Rồi, ông ta còn chống đối việc những người nữ thầy giảng nữa chứ.” Vì bà đây là một nữ thầy giảng. Còn các con trai của bà, một số là những người bạn tốt nhất mà tôi có trên đời. Bà ấy...Họ thật sự là những người bạn tốt nhất mà tôi có. Và bà ấy nói, “Vậy thì...”

49 Còn người đàn ông này và vợ, tôi đang ăn điểm tâm với họ; họ nói, “Anh Branham à, xem đây. Anh nghĩ gì về nó?” và lôi ra một lá thư.

Tôi nói, “À, thưa chị, bà ấy chỉ không hiểu được vấn đề.”

50 Những chàng trai này kể với tôi rằng mẹ của họ là một nữ thầy giảng, và rằng bà không giảng về Sự điệp.

51 Còn bây giờ bà ta nói trong này, bà nói, “Vậy thì ông ấy nói, ‘Đàn bà không nên cầm quyền trên đàn ông.’” Nói, “Còn Phê-bê trong Kinh thánh, người giúp đỡ của Phao-lô thì sao?”

52 Chắc chắn, bà ấy là một người bán hàng. Và Phao-lô đã hỏi dân chúng...Các bạn có nghĩ là Phao-lô có thể nói, “Đàn bà phải nín lặng trong các nhà hội của anh em, họ không được phép nói tại nơi đó,” rồi quay lại và nói, “Bây giờ, Phê-bê, người giúp đỡ của tôi trong Phúc âm, bà ấy sẽ giảng dạy một vài đêm” không? Tại sao, ông sẽ mâu thuẫn với lời nói của chính mình. Hiểu không?

53 Và nói, thế thì, từ đầu đến cuối (Tôi tin là Ê-xơ-tê, là một trong các quan xét trong Kinh thánh.), đã nói, “Một người nữ làm quan xét trong Kinh thánh. Nếu điều đó không cầm quyền trên đàn ông!”

54 Và thương gia này được chữa lành ngay tại đây trong nhà thờ này cách đây không lâu, ông nói...Lúc ấy, vợ ông nói, “Anh Branham à, điều đó luôn làm tôi khó hiểu.”

Tôi nói, “Tại sao, thưa chị, điều đó làm chị bối rối như thế nào?”

Chị ấy nói, “À, ở chỗ đây là một người nữ làm quan xét.”

55 Tôi nói, “Đó là chính trị, không nằm trong hội thánh. Điều đó không liên quan gì với hội thánh.”

56 Phao-lô đã nói, “Họ phải phục tùng, như luật pháp dạy.” Và luật pháp không thể đưa người đàn bà lên làm thầy tế lễ; không thể đưa họ lên. Anh em không hề thấy người đàn bà nào làm thầy tế lễ thượng phẩm. Anh em không hề thấy một người đàn bà nào làm thầy tế lễ, không có nơi nào trong Kinh thánh. Anh em không hề thấy một người đàn bà nào làm thầy giảng, trong Kinh thánh. Chắc chắn vậy.

57 Một số họ là nữ tiên tri, và đại loại như vậy; như Mi-ri-am và những người khác. Và Ê-xơ-tê...Một trong họ là quan xét cả dân Y-sơ-ra-ên. Đôi lúc họ là hoàng hậu của dân sự, và đại loại như thế, vua và hoàng hậu. Sự qua đời của vua, hoàng hậu phải thay thế vua cho đến khi họ chọn được một vua khác, và vân vân.

58 Ở—ở Tucson, Arizona, chúng ta đưa một người nữ làm quan tòa trong thành phố. Đó là lý do thành phố rất ô uế. Và chúng ta có...Một người nữ không thể đảm trách công việc chính trị được. Bà ta không có việc gì trong...thẩm quyền nào trong hội thánh.

59 Vị trí của người đàn bà là hoàng hậu của chồng mình ở nhà. Ngoài gia đình ra, thì nàng không là gì cả. Và chúng ta biết đó là Lẽ thật. Anh chị em sẽ không bao giờ tìm thấy...Tôi biết rằng điều đó các bạn nghe như cổ lỗ sĩ, nhưng tôi có trách nhiệm phải nói.

60 Và tôi biết rằng, sau khi tôi qua đời rồi, những cuốn băng ghi âm và những cuốn sách này sẽ vẫn cứ tiếp tục sống, và nhiều con cháu của các bạn sẽ thấy, những ngày hầu đến, rằng điều này đúng là Lẽ thật, bởi vì tôi giảng nó trong Danh Chúa.

61 Vậy thì, chúng ta tự hỏi làm sao một người đàn bà, đó là một người đàn bà tốt, và bà ta đã sanh ra trên đời này bởi người chồng trung tín của mình, một người đàn ông tốt, một số trong những chàng trai tốt nhất mà tôi từng gặp, họ là những người tốt, mà tôi từng gặp. Và ngay lập tức, ngay khi nghe Sứ điệp này, họ ưa thích Nó, một trăm phần trăm. Vậy thì, điều đó chỉ có thể đến bởi sự định trước, nó có thể đến bằng con đường duy nhất này.

62 Bây giờ, câu hỏi được đặt ra là, ở đây. Tôi đã suy nghĩ điều đó, đây, vậy thì tại sao Chúa đem tôi trở lại. “Song người không biết, biết...Không biết rằng; mình lỗ ló, khổ sở, khôn khó, đui mù, mà không biết.”

63 Trước khi tôi đi tới điểm đó, tôi có thể nói vắn tắt lại những gì tôi đã giảng vài ngày trước, ở đây trong một Sứ điệp, tôi tin đó là, *Thần Của Đời Này*; đã làm mù mắt nhiều người, rằng họ hoàn toàn thờ cúng ma quỷ trong những buổi nhóm tôn giáo. Hết thầy anh chị em nắm được điều đó không? Hết thầy anh chị em hiểu nó chứ? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.]

64 Và rồi trong cùng Sứ điệp đó, tôi đã đưa ra chủ đề, rằng, một người phụ nữ ăn mặc vô đạo đức, khiếm nhã, cô ta, bị xem như là một gái điếm đứng đường ở Tòa Phán xét. Điều đó nghe có vẻ lạ kinh khủng.

Tôi xin phác họa cho các bạn một bức tranh.

65 Đây, đây là một luật sư trẻ của thành phố, một chàng thanh niên, và anh ta là người tốt. Xét về mặt—mặt chính trị, tôi hình dung anh ta đứng đắn như bất cứ ai, về mặt chính trị. Và rồi anh ta đi với một cô gái rất được quần chúng ưa thích. Họ yêu nhau rồi kết hôn. Họ dự các bữa tiệc tùng và những lễ hội lớn, và họ uống rượu với nhau. Cuối cùng, cô ấy... Anh ta có một căn nhà rất đẹp, anh sống giữa những người hàng xóm tử tế. Và anh được nhiều người kính trọng. Nhưng anh ta...Cả hai đều uống

rượu. Cô vợ thì mặc quần đùi, cắt tóc ngắn, trang điểm phấn son loè loẹt, mọi cử chỉ trông rất khêu gợi, là người đàn bà đẹp tự phô bày mình. Ô, cô ấy không hề đi nhà thờ, chỉ cả, anh chồng cũng vậy.

66 Vì vậy, dọn đến, ở cạnh nhà họ, là một người đàn bà thuộc giáo hội Báp-tít hay Giám Lý, bà ta và chồng. Vậy thì, người đàn bà này...

67 Chúng ta hãy lấy ví dụ phái Giám Lý, bởi vì phái Giám Lý hoạt động nhiều về sự nên thánh hơn phái Báp-tít; ngoại trừ Báp-tít Tân ước, họ tin vào sự thánh khiết. Nhưng, thường thường, những người Báp-tít chẳng quan trọng về sự thánh khiết chút nào, đâu. Họ không tin vào việc như vậy. Vì vậy nên, bây giờ, chúng ta hãy lấy ví dụ phái Giám Lý vì họ tin vào sự thánh khiết.

68 Và rồi một bà tín đồ Giám Lý chuyển đến kế nhà của phụ nữ này, trên cùng một dãy phố. Chồng bà ta là một...Chúng ta hãy coi như ông ta là kế toán viên, và, hay là nhân viên văn phòng nào đó. Thế đấy, bà tín đồ Giám Lý này quan sát phụ nữ kia.

69 Và khi luật sư này đã đi khỏi thành phố...Tên ông là John; giả dụ tên ông ấy là John. Nào, đừng lạm dụng về điều đó lúc này. Tôi chỉ đang nói những cái tên hư cấu lúc này. Và tên ông ấy là John. Thế đấy, cô ấy thường đi chung với Ralph. Và đó là cái tên hư cấu, tất cả điều đó, đấy, chỉ để các bạn có thể hiểu câu chuyện, để làm hình ảnh.

70 Thế đấy, điều đầu tiên các bạn biết, ở một tiệc rượu, Ralph ôm chặt cô ta. Ô, cô ta phấn chấn lắm, bởi vì cô lại yêu Ralph, cô nghĩ thế. Rồi, sau một thời gian ngắn, Ralph bắt đầu gặp cô. Và cô đưa mắt qua John, liếc mắt đưa tình với người đó. Và cô ta nghĩ mình là một người đàn bà đẹp ranh ma, vì cô có thể đi lại với Ralph, trong khi đang là vợ của John. Các bạn thấy, người đàn bà ấy thậm chí không có bản tính đoan trang đứng đắn, và chẳng có chút suy nghĩ gì về điều đó.

71 Nhưng bà tín đồ Giám Lý lớn lên trong một nhóm khác. Bà ấy, ít nhất, còn đi nhà thờ, và bà nghĩ rằng người đàn bà kia thật là ghê tởm. Sao, bà nói với chồng mình, khi ông ta bước vào, “Em thấy người đàn ông đó đi vào chỗ kia để gặp cô ta. Khi John đi công tác ở đâu đó, Philadelphia hay nơi nào đó, anh ta dẫn theo cô ta để làm người bạn đường, và họ đã nằm trên bãi biển. Em thấy họ đưa nhau về nhà; thậm chí thỉnh thoảng họ không kéo màn lại, họ hôn nhau và làm tình với nhau, kể đó...Ồ, đó không phải là đáng ghê tởm sao?” bà nói với chồng. “Tại sao, cô ấy chẳng là gì ngoài một gái điếm công cộng.” Thật vậy. Cô ta xấu xa hơn gái điếm công khai, vì cô ta là phụ nữ đã có chồng. Hiểu không? Và bà ấy, người đàn bà này, bà tín đồ Giám Lý này, nghĩ đấy là điều ghê gớm, cô ta không hề đi nhà thờ.

⁷² Vậy thì, bà tín đồ Giám Lý sẽ không làm như thế. Không, thật vậy. Bà ta là một người đoan chính. Mặt khác, bà không hề đụng tới một tí rượu nào, bởi vì, giáo hội Giám Lý, chín mươi phần trăm chương trình của họ là cấm không cho uống rượu, chống việc uống rượu. Vì vậy, họ có một chương trình cấm uống rượu, và giáo dân của giáo hội Giám Lý không sống ngoài những gì giáo hội đó dạy.

⁷³ Nhưng cũng người đàn bà này, bà tín đồ Giám Lý này, đi ra, buổi tối, với chồng bà, mặc quần đùi vào Chúa nhật, sau giờ học trường Chúa nhật. Bà cắt tóc ngắn. Bà tô môi son, và thậm chí thỉnh thoảng còn hút thuốc nữa.

⁷⁴ Vậy thì, theo Lời của Đức Chúa Trời, cả hai người đều là phường đi điếm, nhưng người *này* ở đây thì, “lỗa lỗ, khổ sở, khổn khổ, đui mù, mà không biết.” Người này cũng tội lỗi như người kia, vì, “Hễ người đàn ông nào nhìn người đàn bà, mà động tình ham muốn, thì đã là phạm tội tà dâm với nàng trong lòng rồi.”

⁷⁵ Và nếu người đàn bà này, vậy thì, bà ta nói, “Đợi đã, Ông Branham. Tôi sẽ cho ông biết, tôi không phải là đi điếm.” Thưa bà chị của tôi, có lẽ nếu chị muốn hãy đem cuốn Kinh thánh ra, và đặt tay trên Nó trong Sự Hiện diện của Đức Chúa Trời, và thề rằng chị đã sống đúng-, đúng với chồng mình hết sức. Thân thể chị thuộc về chồng chị, nhưng linh hồn chị thuộc về Đức Chúa Trời. Có một tà linh đã xúc dầu cho chị đấy. Nếu thế, nếu không, thì chị...Tôi có thể chứng minh rằng chị hoàn toàn điên rồ.

⁷⁶ Điều gì sẽ xảy ra với bà của chị nếu bà cụt đi ra đường mà mặc cái quần đùi ngắn ngắn? Người ta sẽ đưa bà vào nhà thương điên; bà đi ra mà không mặc y phục trên người. Có điều gì không ổn với tâm trí bà. Nếu đã có như thế, thì bây giờ cũng vậy.

⁷⁷ Vì vậy điều đó đưa cả thế giới này vào tình trạng điên rồ. Toàn bộ sự việc trở nên điên rồ. Và nó bò vào dần dần vào cho đến nỗi người ta không biết điều đó.

⁷⁸ Vậy thì, bà ấy có phải là gái điếm không? Không phải bởi chồng bà, sự thề nguyện với thể xác của bà. Nhưng, trước Đức Chúa Trời, bà đang có một tà linh, tà linh điếm đi ở trên bà, khiến cho bà ăn mặc như thế. Và bà ở trong Thời đại Hội thánh Lao-đi-xê, mà không biết rằng bà đang làm điều đó. Người đàn bà ngây thơ đó không biết rằng Đức Chúa Trời sẽ phán xét bà là một gái điếm. Các bạn thấy đó.

⁷⁹ Các bạn đem Điều đó đến nói với bà; các bạn không thể khuyên bảo bà ta được. Không có cách nào để bà ta hiểu Nó. Kinh Thánh chép, “Họ lỗa lỗ mà không biết.”

⁸⁰ Nếu bạn gọi bà ta là gái điếm, cách cá nhân, bà sẽ bắt giam bạn. Bà ta sẽ làm vậy. Tôi không hề nói về cá nhân một người nào cả. Tôi nói về tội lỗi. Tôi không nói, “Hội thánh nào đó *này*, Ông *A* hay *B* ở đó, Mục sư *A* hay *B* gì đó, ông ta là một...” Không, không. Tôi nói rằng, giáo lý của giáo hội đó, đây, toàn bộ nói chung. Tôi không gọi tên một cá nhân nào. Không phải là những cá nhân. Nó là hệ thống mà họ đang ở trong đó. Nó là hệ thống thể gian.

⁸¹ Anh George Wright đang ngồi ở đây...Tôi đoán, anh đã bảy mươi lăm hay bảy mươi tám tuổi rồi. Anh nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh thấy Chị Wright đi ngoài đường vào một ngày nào đó, và chị ấy mặc chiếc quần đùi? Tại sao, anh sẽ không bao giờ, anh sẽ—anh chắc hẳn nhốt chị ấy ở nhà. Anh chắc hẳn không bao giờ cưới chị ấy. Ô, nếu thanh niên nào cũng làm như vậy trong thời đó, thì mọi việc cũng sẽ xảy ra giống như vậy. Thế đây, nếu đó là tội lỗi và điều sai quấy, thì ngày nay cũng giống như vậy; nhưng con người cứ tiến tới sự điên rồ.

⁸² Xin cho tôi nói tiên tri đôi điều với các bạn, ngay trước khi nó ứng nghiệm. Cả thế giới này đang họp lại thành trong tình trạng điên rồ, và càng ngày nó sẽ càng trở nên tồi tệ hơn, cho đến nỗi họ sẽ trở thành một đám người điên cuồng hỗn loạn. Mà hầu như là cách đó hiện giờ.

⁸³ Các bạn có thể nào tưởng tượng một người lái chiếc xe không đèn, chạy bên trái đường; một cậu choai choai, một cậu bé, được cho là còn học phổ thông, làm chết một đám người. Điều đó ngăn chặn được họ không? Người khác đến sau cậu ta, cũng làm như vậy. Các bạn thử tưởng tượng xem một thanh niên mà suy nghĩ bất cứ...bất cứ điều gì về chính mình, ra khỏi đây và hành động cách đó không?

⁸⁴ Các bạn có thể tưởng tượng một thiếu nữ, đang thì con gái, xinh đẹp, khỏe mạnh, dáng người thanh nhã, nét mặt, gương mặt, xinh đẹp; và chính vẻ đẹp của cô ta cho thấy rằng chúng ta đang ở thời kỳ cuối cùng. Đây, cô ta cứ chạy theo vẻ đẹp trần tục, những thứ thuộc về thể gian mà quên đi sự tô điểm cho vẻ đẹp thánh khiết, sự êm dịu của linh hồn. Tôi thấy những phụ nữ, dáng vẻ bề ngoài của họ không có gì đáng nhìn, nhưng mà anh em trò chuyện với họ một lần, nói chuyện với họ vài phút, thì sẽ thấy họ chứa điều gì đó chân thật mà anh em không thể bỏ đi. Đây, vẻ đẹp bề ngoài thuộc về ma quỷ, nó thuộc về thể gian.

⁸⁵ Hãy xem con cháu của Ca-in, họ đi vào điều đó như thế nào. “Khi các con trai Đức Chúa Trời thấy con gái loài người xinh đẹp, họ lấy chúng làm vợ,” và Đức Chúa Trời không bao giờ tha thứ cho họ.

⁸⁶ Nhìn xem, khi các người nữ Y-sơ-ra-ên với—với đôi tay chai sần, và mái tóc bện lại; khi các con trai của Đức Chúa Trời đi qua xứ Mô-áp,

và họ gặp những người nữ thanh nhã với mái tóc được chải chuốt, đẹp mắt, và những gương mặt được trang điểm lòe loẹt, hay cái gì mà các bạn gọi đó; và khi các con trai của Đức Chúa Trời thấy những người nữ thật đẹp đó, một tiên tri giả đã nói, “Chúng ta thấy đều giống nhau.” [Anh Branham gõ trên bục giảng sáu lần—Bt.] Và họ đã cưới trong số những người nữ đó, và Đức Chúa Trời không hề tha thứ họ.

87 Họ đã bị hư mất trong đồng vắng. Mỗi người trong họ đều chết tại đó, không có hy vọng, không có Đức Chúa Trời, và họ bị hư mất Đời đời; chịu hình phạt mãi mãi, dù họ đã từng thấy sự nhân từ của Đức Chúa Trời, dù họ đã từng uống nước từ mạch nước không bao giờ khô cạn. Họ đã uống nước từ một văng đá bị đánh đập. Họ đã thấy con rắn bằng đồng thực hiện những phép lạ. Họ được Môi-se làm báp-têm cho ở dưới biển. Họ đã thấy bàn tay quyền năng của Đức Chúa Trời. Họ đã ăn thức ăn của Thiên sứ, và đã làm mọi thứ kia. Nhưng họ đã đi cưới những cô gái mà họ cho là xinh đẹp, đưa những người nữ đó vào, và cưới họ. Không phạm tội tà dâm, mà chỉ cưới vợ trong số những người đó; Đức Chúa Trời không bao giờ tha thứ cho điều đó.

88 Đó là thời kỳ thứ hai. Ngày nay chúng ta đang ở vào thời kỳ thứ ba, càng lừa dối hơn bao giờ hết.

89 Tôi biết điều đó khó khăn. Và tôi thường tự hỏi, trong nhiều cách, nó sẽ như thế nào? Tại sao tôi phải giảng rất mạnh mẽ với dân sự? Điều gì khiến tôi như vậy? Tuy nhiên, tôi đề ý, nếu đó không phải là Đức Chúa Trời thúc giục tôi, sẽ không có người nào, không một phụ nữ nào sẽ ngồi và lắng nghe tôi. Nhưng họ trở lại, bởi vì có ai đó đã có sự trông cậy vào Lễ Thật, mà họ biết rằng điều Đó là đúng. Bất luận thế nào, họ biết Nó đúng. Vậy hãy xem điều gì xảy ra. Tôi biết thật khó.

90 Giống như nếu một bác sĩ cho bạn thuốc để trị bệnh, và bạn từ chối nhận nó, thế thì không thể đổ lỗi cho bác sĩ nếu bạn chết. Và điều Này tôi nói cũng giống như thuốc men vậy. Còn những người luôn cho rằng tôi là người ghét phụ nữ thì thế nào?

91 Các bạn thấy đấy, các bạn cứ quan sát cách phụ nữ hành động, và tôi sẽ chỉ cho các bạn thấy hội thánh nằm ở đâu. Đạo đức người nữ ở trong Lao-đi-xê này, trong thế gian, thuộc thể, “lơ là, khốn khó, đui mù, mà không biết,” dân—dân chúng, những người nữ của thế gian. Và hội thánh ở cùng một thực trạng như vậy. Hãy xem loại hội thánh xác thịt để thấy mặt thuộc linh thật đúng, qua mỗi thời đại. Vậy thì, ngày nào đó tại Tòa Phán xét...

92 Tôi biết là không được ưa thích lắm để nói ra điều đó. Và nếu một người nào không có quyền nói điều đó, tốt hơn quí vị đừng nên nói nó; bởi vì các bạn đang giả mạo, và rồi các bạn sẽ gặp rắc rối, chắc chắn vậy.

93 Nào để ý. Tôi thật sự, trông giống như, nhiều lần, cạy miệng một người phụ nữ nào đó để rút Thuốc vô miệng cô ta, và rồi để tay trên miệng cô ta, thì cô ta sẽ phun hết Nó ra ngoài mỗi lần. Điều gì xảy ra nếu bác sĩ làm điều đó với một bệnh nhân, rồi bệnh nhân đó chết vì họ đã từ chối nuốt thuốc đó vào? Ở Tòa Phán xét, khi tất cả những điều này như cắt tóc ngắn và mặc quần đùi và...

94 Tôi chỉ đang gây dựng. Thời giờ đã gần rồi khi anh chị em sẽ thấy điều gì đó xảy ra, khi điều gì đó sắp xảy ra. Và tất cả những bối cảnh ở đây chỉ là đặt một nền tảng cho Sự điệp ngắn, gọn mà sẽ làm chấn động toàn bộ các nước.

95 Tại sao tôi lại nhắm vào phụ nữ, nó thật sự nằm ở đây nổi bật để anh em có thể đánh vào ngay đầu nó, với nó. Thậm chí cố gắng nói với họ những gì là đúng. Và tôi cố giữ một tay để xuống như *thế này*, như nó là nơi cái miệng để đổ Thuốc vào, và họ vẫn phun Nó ra. Thế thì ai có thể đổ lỗi cho bác sĩ được?

96 Các bạn định nói thế nào, ở Ngày Phán xét, khi chính những tiếng kêu la chống lại điều đó, khi băng ghi âm sẽ được bật lên lại trước mặt dân sự? Thế thì làm sao các bạn tránh khỏi điều đó?

97 Khắc Nó ra ngoài giữa các ngón tay quý vị. Đổ xuống thêm chút nữa, thì cuối cùng họ lắc đầu và chống lại, rồi quay lui, không muốn làm điều đó. Tuy nhiên, anh em quay lại và rút Nó vào lần nữa. Thế thì ai bị khiển trách? Chẳng phải bác sĩ, chẳng phải Thuốc, nhưng chính thái độ của người đó. Điều đó chính xác. Thật là một thời đại kinh khủng, một trong những ngày này, khi dòng dõi gian dân đầy tội lỗi này đứng trước Đức Chúa Trời Toàn năng.

98 Khi tôi thấy những năm của mình dần dần qua đi, lưng tôi khòm dần; và, tôi biết, ba mươi năm đứng trên tòa giảng này, vâng, ba mươi ba năm ở đây trên công trường thuộc linh. Đó là một thời gian dài. Đó là ba mươi ba năm hầu việc. Chỉ một điều tôi hối tiếc; đó là tôi không có được một trăm ba mươi ba năm như vậy. Vì đây sẽ là cơ hội cuối cùng tôi từng có, trong khi còn ở trong xác thịt này ở đây, để rao giảng Phúc âm. Xin Chúa giúp tôi đứng đúng như có thể được, với Lời đó, và nói đúng như Ngài phán.

99 Điều gì đã khiến cho bà tín đồ Giám Lý đó...Làm sao bạn có thể đem điều Đó đến với bà ta? Bà ta đây này, trong Thời đại Hội thánh Lao-đi-xê đó.

100 Bây giờ chúng ta sẽ lấy ví dụ người đàn bà phái Ngũ Tuần. Bà sẽ không mặc quần đùi, tô son điểm phấn, hoặc cắt tóc ngắn, nhưng bà nhìn về phía giáo hội Giám Lý, mà nói rằng, “Nhìn người đàn bà đó làm *thế này thế kia!*” Nói người nữ không được mặc quần đùi, nhưng bà...mà chính bà lại cắt tóc ngắn ngắn. Hiểu không?

¹⁰¹ Anh em càng đến gần Đức Chúa Trời hơn, thì anh em càng thấy toàn bộ sự việc đầy tội lỗi hơn. Và rồi đôi khi, trong lời cầu nguyện, anh em có thể tưởng tượng, khi Đức Thánh Linh cất anh em lên không trung, thì mọi vật trông càng trở nên hỗn loạn. Rồi khi anh em trở xuống lại, đối với mọi người, anh em trông giống như, anh em là một kẻ quái đản, đến nỗi anh—anh em chẳng khác nào một kẻ ngông cuồng cô lỗ sĩ. Anh em là một người ngu dại, bởi vì anh em đấu tranh như một kẻ lập dị và luôn luôn quở trách mọi người. Nhưng nếu một lần nào đó anh em lên chốn không trung, nơi mà anh em có thể được ở trong sự Hiện diện của Đức Chúa Trời (không phải qua cảm xúc, nhưng bởi chính Đức Thánh Linh chân thật cất lên), thì toàn bộ mọi sự đều được viết, “ICHABOD.” Sự Vinh hiển của Chúa đã hoàn toàn lìa khỏi toàn bộ những tổ chức giáo phái. Đúng thế. Không có giáo phái nào của họ đúng cả.

¹⁰² Bây giờ tôi xin vẽ cho các bạn một vòng tròn nhỏ. Nếu có một bảng đen...Nhưng tôi muốn các bạn xem ở đây. [Anh Branham vẽ ra những vòng tròn theo sau trên cái gì đó—Bt.] Tôi đang vẽ một vòng tròn như *thế này*, và tôi muốn làm một vòng tròn khác vào bên trong vòng tròn đó, vậy là có hai vòng tròn, rồi tôi lại đặt thêm một vòng tròn nữa ở trong vòng tròn đó. Đó là ba vòng tròn, ba vòng tròn. Vậy thì, đó là các bạn.

¹⁰³ Đó là Đức Chúa Trời. Đức Chúa Trời trong ba hiệp làm Một, và không hiệp nên Một thì Ngài không phải là Đức Chúa Trời. Ngài không thể được biểu hiện ra bất cứ cách nào khác.

¹⁰⁴ Và anh em cũng không thể được biểu hiện mà không có sự kết hiệp trong ba đó, đó là: thân, hồn, linh. Không có một trong ba đó, anh em không thể là con người. Hiểu không? Anh em không có phần hồn, thì anh em chẳng là gì cả; anh em không có phần linh, thì sẽ chẳng là gì cả; anh em không có thân thể, anh em chỉ là một linh thôi, không có một thân thể để thành một con người thực thụ.

¹⁰⁵ Vì thế, Đức Chúa Trời thì hoàn toàn với ba-chức tước hiệp Một; không phải nhóm ba-kết hiệp của *con người*, nhưng Một Thượng đế trong ba-chức tước. Chúa Cha, Chúa Con và Chúa Thánh Linh được hiện hữu trong một Đức Chúa Trời có thật. Đức Chúa Trời!

¹⁰⁶ Chú ý ở đây, xin chờ một chút, tôi—tôi nghĩ là tôi đã đọc nó cách đây vài phút. Xin lắng nghe điều này.

...hãy viết cho thiên sứ của hội thánh...Lao-đi-xê rằng: Đây là Lời phán của Đấng A-men, Đấng làm chứng thành tín và chơn thật, Đấng làm đầu cội rễ cuộc sáng thế của Đức Chúa Trời;

107 Đức Chúa Trời là Đấng Tạo Hóa. Và Ngài đã tạo dựng như thế nào? Nhưng đây là “cội rễ cuộc sáng thể của Đức Chúa Trời.” Khi mà Đức Chúa Trời, Thần Linh, được tạo dựng trong hình thể của một Người, đó là Đức Chúa Trời được tạo dựng; Chúa Trời Đấng Sáng Tạo, chính Ngài, trở nên một tạo vật. Đức Chúa Trời, Đấng đã làm ra bụi đất, làm ra chất can-xi, làm ra chất bô-tát, ánh sáng vũ trụ, dầu khí, đã lấy các thứ ấy với nhau và tạo nên chính Ngài, trong “cội rễ cuộc sáng thể của Đức Chúa Trời.”

108 “Đấng A-men,” sự cuối cùng. *A-men* có nghĩa là “xin được như vậy.” “Sự cuối cùng của Đức Chúa Trời,” khi Đức Chúa Trời hoàn tất trong công cuộc sáng tạo của Ngài.

109 Vậy thì, điều đó đã xảy ra như thế nào? “Chẳng hề ai nhìn thấy Đức Chúa Trời, chỉ Con Một ở trong lòng Cha là Đấng đã giải bày Cha cho chúng ta biết.” Anh em hiểu điều đó không?

110 Nói, chờ một chút, anh em đừng vội. Chúng ta hãy lật qua sách Cô-lô-se, chờ một chút. Tôi vừa chợt nhớ...đến một câu Kinh thánh trong trí. Chúng ta hãy giờ ra trong Cô-lô-se, Sách Cô-lô-se, và tìm...Tôi tin là chương 1. Tôi sẽ phải xem lại điều này, bởi vì tôi không có coi trước ở đây. Vì vậy tôi sẽ... Như trước đây, khi tôi còn là một thầy giảng trẻ, tôi có thể nhớ những câu ấy [Anh Branham bật ngón tay—Bt.] ngay bây giờ, nhưng khi tôi càng lớn tuổi tôi không thể. Chúng ta hãy bắt đầu từ câu 9, tôi tin là vậy. “Cho nên chúng tôi...” Pha-ô-lô đang nói với hội thánh Cô-lô-se về Đấng Christ, Ngài là Ai.

Cho nên chúng tôi cũng vậy, từ ngày nhận được tin đó, cứ cầu nguyện cho anh em không thôi, và...xin Đức Chúa Trời ban cho anh em đầy dẫy sự hiểu biết về ý muốn Ngài, với mọi thứ khôn ngoan của thần linh và sự hiểu biết nữa;

Hầu cho anh em ăn ở cách xứng đáng với Chúa, đáng đẹp lòng Ngài mọi đường, nẩy ra đủ các việc lành, càng thêm lên trong sự hiểu biết Đức Chúa Trời;

Nhờ quyền phép vinh hiển Ngài...được có sức mạnh mọi bề, để nhẹn nhục vui vẻ mà chịu mọi sự;

Hãy tạ ơn Đức Chúa Cha, Ngài đã khiến...Ngài đã khiến chúng ta có thể...dự phần cơ nghiệp của các thánh đồ...

Ngài đã giải thoát chúng ta khỏi quyền của sự tối tăm, làm cho chúng ta dòi qua Nước của Con rất yêu dấu Ngài:

111 Ở đây chúng ta đang hiểu lúc này. Hãy xem.

Trong Con đó, chúng ta có sự cứu chuộc qua Huyết Ngài, là sự tha tội:

Ấy chính Ngài là hình ảnh của Đức Chúa Trời không thể thấy được,...

112 Hiểu điều đó không? Câu 15, Cô-lô-se 1:15.

...là Đấng sanh ra đầu hết thảy mọi vật dựng nên:

113 A-men! Là gì? “Đấng sanh ra đầu hết thảy mọi vật dựng nên.” Hãy để mặc đó là Thiên sứ, để mặc nó có thể là bất cứ thứ gì; Ngài là Đấng sanh ra đầu nhứt của mọi vật dựng nên.

Vì muôn vật—vì muôn vật đã được dựng nên trong Ngài, bất luận trên trời, hay...dưới đất, vật thấy được...vật không thấy được, hoặc ngôi vua, hoặc quyền cai trị,...hoặc chấp chánh,...hoặc cầm quyền: mọi vật đều là bởi Ngài, và vì Ngài mà được dựng nên cả:

114 [Anh Branham thờ phào, rung động đôi môi—Bt.] Hãy để nó là bất cứ điều gì nó có thể; không là ai khác! Để ý, “Và ờ...Và do đó Ngài có...”

...Ngài có trước muôn vật, và muôn vật đứng vững trong Ngài.

115 Cho dù là Chúa Cha, Chúa Con hay Chúa Thánh Linh, hay là gì đi nữa, thì “Ngài có trước muôn vật.” “Trước muôn vật ở trên Trời, dưới đất; vật thấy được, vật không thấy được, hay bất cứ vật gì,” Con này của Đức Chúa Trời đã có trước muôn vật. Đúng không? Tôi không quan tâm, đó là ngôi vua, thống lãnh, bất kể là gì; các ngôi trên Trời, các vương quốc, bất kể nó có thể là gì trong những lãnh vực lớn siêu nhiên nào đó, trong những cõi Đời đời ờ đầu đi nữa; bất kể nó là gì, các Thiên sứ, các thần, bất kể là gì, “Ngài có trước muôn vật.” A-men! Anh em không thể thấy Ngài phải không? “Ngài đã có trước muôn vật; và muôn vật được tạo nên bởi Ngài. Ngài...” Câu thứ 17.

Ngài có trước muôn vật, và muôn vật đứng vững trong Ngài.

116 Không ai có thể làm cho vũ trụ vận hành được ngoài Ngài. Ngài là Đức Chúa Trời là Cha, Đức Chúa Trời là Chúa Thánh Linh; hoặc đó là những Thiên sứ, chấp nhánh, quyền cai trị, cầm quyền; bất kể là gì đi nữa, đều là bởi Ngài điều hành mọi vật. “Mọi vật được đứng vững trong Ngài.” Ngài!

Ấy cũng chính Ngài là đầu của thân thể, tức là đầu hội thánh: Ngài là ban đầu—là ban đầu, sanh trước nhứt từ trong những kẻ chết (đó là, làm sống lại những gì Ngài đến để cứu chuộc); hầu cho trong mọi vật Ngài đứng đầu hàng.

117 “Đứng đầu hàng,” anh em hiểu câu này có nghĩa gì không? Đó là, “ở trên tất cả.” Ngài ở trên tất cả mọi vật mà Ngài đã tạo dựng nên; mọi Thiên sứ, cả nhân loại, muôn—muôn loài vạn vật hiện có. Ngài ở trên mọi vật. Người Này là gì? Người có thể là ai? Ở trên hết mọi sự! “Và đã làm nên hòa bình...” Chúng ta hãy xem, chờ một chút. Đứng đầu—...

Vì Cha đã vui lòng khiến mọi sự đầy đầy của mình chứa trong Ngài;

118 “Mọi sự đầy đầy của mọi sự.” Mọi sự đầy trọn của Đức Chúa Trời, mọi sự đầy trọn của các Thiên sứ, mọi sự đầy trọn của thời gian, mọi sự đầy đủ trọn vẹn của cõi Đời đời; mọi sự đầy đầy chứa trong Ngài. Đó chính là Người này.

Và, bởi huyết Ngài trên thập tự giá, thì đã làm nên hòa bình, khiến muôn vật dưới đất, trên trời đều nhờ Ngài mà hòa thuận cùng chính mình Đức Chúa Trời.

119 Đó là Đấng vĩ đại ấy mà chúng ta đang nói đến, “Đấng sanh ra đầu cội rễ trong cuộc sáng tạo của Đức Chúa Trời.”

120 Bây giờ, vậy thì, Hội thánh, mà chính toàn bộ mục đích cuối cùng của Ngài là Hội thánh. Vậy làm thế nào chúng ta vào được trong Hội thánh này? “Bởi đồng một Thánh Linh tất cả chúng ta được báp-têm vào trong một Thân,” Hội thánh, là Thân thể của Đấng Christ. Điều đó không thể sai.

121 Vậy thì, đây là điều xảy ra. Nào hãy xem đây, chỉ là một bức tranh minh họa ở đây. [Anh Branham chỉ lại ba vòng tròn anh đã vẽ—Bt.]

122 Đây, hình thể bề ngoài của con người là xác thịt. Đó là những gì mà chúng ta nhìn được; những gì chúng ta thấy được. Và nó có năm giác quan được hình thành trong thân đó. Và bất cứ đứa trẻ nào học trường tiểu học, như chính tôi, đều biết rằng con người có năm giác quan kiểm soát thân thể chúng ta; thấy, nếm, cảm thấy, ngửi, và nghe. Không có những cái đó, bạn không thể chạm đến thân. Đó là cách duy nhất bạn có với thân; thấy, nếm, cảm thấy, ngửi, nghe; anh em thấy nó, nếm nó, cảm giác về nó...Bây giờ, đó là một tà linh, ở bên ngoài.

123 Vậy thì, bên trong đó là một linh, mà từ khi bạn được sinh ra trên đất này và hơi thở của sự sống được hà hơi vào nó. Linh đó là thuộc về một xác thịt thể gian vì nó không được ban cho từ Đức Chúa Trời, nhưng được Đức Chúa Trời (ban cho) cho phép. Bây giờ các bạn hiểu được điều đó chứ? Vì, mỗi đứa trẻ được sinh ra trên thể gian, “là được sinh ra trong tội lỗi, được hình thành trong tội lỗi; đến với thể gian nói dối.” Đúng không? Vậy, con người đó, bên trong đó, là một tội nhân, từ ban đầu. Bây giờ, nhưng...

124 Vậy thì, nó có năm lối vào. Và năm lối vào đó...Tôi không biết phải gọi nó như thế nào cho chính xác bây giờ. Khi mà...Trước hết, tôi biết, là ý nghĩ, lương tâm, và tình yêu, sự lựa chọn...Không. Lương tâm, tình yêu, lý lẽ...Có năm lối vào đối với tâm linh. Các bạn không thể suy nghĩ bằng thân thể; các bạn phải suy nghĩ bằng tâm linh. Các bạn không thể có lương tâm trong thân thể. Thân thể không mang yếu tố tinh thần nào cả; thân thể của các bạn

chỉ là thể xác, vì vậy các bạn phải suy nghĩ bằng linh của mình. Các bạn phải lý luận. Các bạn không thể suy luận bằng thân thể vật lý của mình, bởi vì sự suy luận không thấy, nếm, cảm thấy, ngửi, hay nghe mà biết được. Các bạn chỉ có thể dùng tâm trí để suy luận. Nếu bạn buồn ngủ hay mệt mỏi, thân thể các bạn nằm đờ ra như chết, nhưng linh các bạn có thể vẫn lý luận. Có năm giác quan điều khiển bên trong con người. Và đó...

¹²⁵ Vậy thì, suy cho cùng, phần chính của con người là linh hồn, chỉ có một giác quan duy nhất điều khiển phần hồn đó, và đó là...tác nhân đạo đức tự do muốn chọn hoặc bác bỏ.

¹²⁶ Và vậy thì sự suy luận mà nhiều người ngày nay...Nào, đừng quên điều này bây giờ, và các bạn sẽ—các bạn sẽ thấy những gì Thánh...chúng có ban đầu của Đức Thánh Linh là gì. Hiểu không?

¹²⁷ Vậy thì, con người có thể sống trong linh này, và họ nhảy múa trong linh này. Họ la to lên trong linh này. Họ đi nhà thờ trong linh này, và họ có thể hoàn toàn nhận được một Thánh Linh thật của Đức Chúa Trời xức dầu trên linh đó, nhưng vẫn bị hư mất và họ có thể thật sự bị ma quỷ chiếm hữu, với linh đó.

¹²⁸ Bởi vì, hãy xem, đó là lý do vì sao bạn không thể khuyên bảo người đàn bà kia, biết rằng việc mặc quần đùi của bà, là sai quấy. Bạn cũng không thể nói với bà ta rằng bà cắt tóc ngắn như đàn ông là không đúng. “Ồ, tóc tai thì có liên quan gì với điều đó?” Thế đấy, nó đã làm thế với Sam-sôn. Hiểu không?

¹²⁹ “Hãy ai thêm một từ nào trong Sách này, hay bớt một Lời khỏi Nó.” Bạn phải chọn điều tối thượng ở nơi nào đó.

¹³⁰ Bây giờ, chẳng hạn, nếu tôi là một—một—một—một tín đồ Báp-tít, rồi anh em đến và bảo tôi phải—tôi phải chịu báp-têm trong Danh Chúa Jêsus Christ; điều đó ở trong Kinh thánh.Ồ, anh em biết điều đầu tiên, tôi có thể nói, “Tôi sẽ hỏi mục sư của tôi đã.”

¹³¹ Rồi tôi tìm đến mục sư; ông ấy nói, “Ồ, điều đó không cần thiết, đây. Đúng thế, đây, tín đồ Báp-tít chúng ta, đây mới là những gì chúng ta tin; chúng ta tin rằng chúng ta nên được dìm mình trong các tước vị của ‘Đức Cha, Đức Con và Đức Thánh Linh.’ Đó là cách mọi giáo hội đã làm. Từ khi John Smith sáng lập nó, đó là cách nó được thực hiện.” Thế đấy, đó là điều tối hậu của các bạn. “Quý tha ma bắt cái gã nói điều đó đi!”

¹³² Nếu bạn là tín đồ Giám Lý, với phép báp-tem rảy nước là hệ thống của giáo hội, bạn sẽ làm gì khi người ta bảo bạn phải được dìm mình? Hiểu điều tôi muốn nói không? Bạn đi đến gặp mục sư Giám Lý, và ông ta sẽ viết ra và đi hỏi vị giám mục, xem thử *ông này ông kia nói thế này*

thế kia về điều này không. “Nhưng chúng ta, là giáo hội Giám Lý, đã được thành lập cách đây ba hay bốn trăm năm, ở Anh Quốc, bởi John Wesley, và Whitefield, và tất cả những người khác ở đó, và Asbury. Chúng ta lập ra tài liệu này, theo John Wesley, rằng chúng ta làm phép báp-têm được rảy nước, bởi vì nó chỉ là một thể thức-...bên ngoài. Và chúng ta nghĩ rằng sự rảy nước đó cũng tốt như cách khác vậy.” Nếu bạn là một...Nếu giáo hội Giám Lý là sự tốt nhất của bạn, thì bạn cứ hành động như bạn nghĩ.

133 Nếu bạn là tín đồ Công giáo...Và tôi sẽ nói với bạn, không có trong Kinh thánh cấm ăn thịt trong ngày thứ Sáu, và tất cả những điều khác như vậy, và “lễ Ban Thánh thể không phải là một mẫu bánh xóp, bởi vì đó là một Thánh Linh,” và vân vân. Rồi bạn tìm đến linh mục của mình, linh mục nói, “Đây này, những điều này có chép trong giáo lý chúng ta.” Và nếu giáo hội là nền tảng của bạn, bạn đừng chế giễu những gì người khác nói. Đó là điều tối hậu của bạn.

134 Ôi Chúa, xin giúp điều này dầm thấm vào! Với tôi, toàn bộ sự việc đó đều sai. Lời của Đức Chúa Trời là tối hậu. Bất luận điều gì Lời nói, thì điều đó là đúng.

135 Vậy thì, cách duy nhất trong vũ trụ này, mà bạn có thể từng ở trong một con người nhỏ bé bên trong này; và bạn phải được định trước. Bởi vì bạn đã ở cùng với Đức Chúa Trời, bạn là một phần của Đức Chúa Trời.

136 Tôi đã ở trong cha tôi. Tôi cũng đã ở trong bà nội tôi, và trong bà cố tôi. Bởi dòng dõi, tôi đã ở trong đó.

137 Và tôi đã ở trong Đấng Christ. Anh em đã ở trong Đấng Christ trước khi sáng thế. Ngài đến để cứu chuộc những kẻ thuộc về Chính Ngài, của Chính Ngài mà đã ở trong Ngài. Ha-lê-lu-gia! Con cái Ngài mà đã ở trong Ngài!

138 Ngài không hề đến để—để cứu vớt con cái của ma quỷ. Họ sẽ không bao giờ biết điều Đó. Và họ rất khôn ngoan theo những cách học hỏi tri thức của họ, mà anh em không thể so sánh với họ chút nào. Anh em không thể nói hay hơn họ. Nhưng, bởi đức tin anh em nhìn thấy điều Đó.

139 Vậy thì, khoa học không cần đến đức tin chút nào. Khoa học chứng minh những gì họ nêu ra mà thôi. Nó không cần đức tin chút nào.

140 Linh mục Công giáo sẽ nói với bạn rằng, “Hãy xem giáo hội Công giáo tồn tại trong bao lâu rồi. Xem nó đứng vững vàng qua nhiều sự bách hại của ngoại giáo bao lâu rồi.”

Giáo hội Giám Lý lại nói, “Nhìn đây này bao lâu...”

141 Tôi đã thấy một giáo hội...nói về dấu hiệu kẻ giả hình; ngày hôm qua đi trên đường, tôi đã thấy. Nói, “Hội thánh của Đấng Christ, đã thành lập

vào năm 33 sau Công Nguyên.” Tuy nhiên nó chưa tới 100 tuổi, đây, giáo phái. Ôi, chà! “Sự dạy dỗ của các sứ đồ” à? Hầu như không có gì cả. Họ là những người Sa-đu-sê của thời nay; không có Thánh Linh, không... Và anh em không thể nói với họ; anh em không thể nói chuyện với họ; anh em không thể lý luận với họ.

¹⁴² Bởi vì, chúng ta hành động vượt ra ngoài giới hạn sự suy luận. “Chớ nung nấu nơi sự thông sáng của con.” Đức tin không lý luận chút nào. Đức tin là tin Nó.

¹⁴³ Họ nói, “Này, nhìn đây, các anh tin là chúng tôi phải làm lại những điều này sao? Không đời nào! Đó là...”

¹⁴⁴ Nhưng Kinh thánh đã nói vậy. Tôi không thể giải thích nó xảy ra như thế nào, nhưng nó xảy ra. Đức Chúa Trời phán vậy. Vậy nên các bạn không phải...Tôi không thể nói gì về điều đó với các bạn. Đức tin không giải thích Nó. Các bạn biết điều đó chứ? Đức tin là chỉ tin Nó.

¹⁴⁵ Chúa Jêsus phán với Ni-cô-đem, từ Hội-...từ hội đồng giáo hội trong thời của Ngài; ban đêm người này đến cùng Ngài, nói rằng, “Thưa Thầy, chúng tôi biết Thầy là Giáo sư đến từ Đức Chúa Trời, vì những phép lạ Thầy đã làm đó, nếu Đức Chúa Trời chẳng ở cùng thì không ai làm được.”

¹⁴⁶ Ngài phán, “Quả thật, Ta nói cùng ngươi, ‘Nếu một người chẳng sanh lại, thì không thể thấy được Nước Đức Chúa Trời.’”

¹⁴⁷ Thưa rằng, “Tôi, một người đã già, thì có thể nào trở vào lòng mẹ, mà sanh lại sao?”

¹⁴⁸ Ngài phán, “Vì bằng Ta nói với các ngươi những việc thuộc về đất các ngươi còn chẳng tin, huống chi Ta nói những việc thuộc về Trời thì các ngươi tin làm sao được?” Hiều không?

¹⁴⁹ Rồi một ngày kia, Ngài phán, “Nếu các ngươi không ăn thịt của Con Người, uống Huyết Ngài, thì chẳng có Sự Sống trong các ngươi.” Ngài đã không giải thích điều đó.

¹⁵⁰ Các sứ đồ và những người của thời đó, mà được định sẵn cho Sự Sống; Ngài biết điều đó. Ngài phán, “Hết thầy những kẻ Cha giao cho Ta sẽ đến. Điều duy nhất các ngươi phải làm là chỉ làm cho mọi người đều nhận biết Tiếng Ta; họ biết điều đó, vì chiêm Ta biết Tiếng Ta.” Và một tiếng là một lời được diễn đạt. [Băng trống—Bt.] “Họ đã tin Lời, dù thế nào đi nữa. Họ không phải chứng minh cách khoa học bất cứ điều gì, hoặc hỏi người Sa-đu-sê hay Pha-ri-si, hay bất cứ điều gì khác, về điều đó. Ta đã nói điều đó, họ tin nó, vì chiêm Ta nghe Tiếng Ta.”

151 Và *Đây* là Tiếng của Đức Chúa Trời trong hình thức thư tín, bởi vì *Đây* là sự khai thị hoàn toàn của Chúa Jêsus Christ, Cựu và Tân Ước gắn liền với nhau. A-men. Thế đấy.

152 Tại sao? Các bạn nói, “Đây là những người tốt. Điều gì khiến họ...” Bởi vì, một điều duy nhất, rường cột trời buộc của họ là dựa trên một giáo hội. Và ở đây... Các bạn còn nhớ Chúa nhật trước, cách đây một tuần; bao nhiêu người đã ở đây và nghe bài giảng về *Những Kẻ Được Xức Dầu Trong Ngày Sau Rớt*? Tôi nghĩ hết thảy các bạn ngồi ở đây đều đã nghe rồi. Đấy, họ được xức dầu. Linh của họ được xức dầu, trong lãnh vực thứ hai *này*.

153 Vậy thì, người đàn bà đầu tiên đó nói... Không, bà không la hét phản đối những gì giáo hội nói, không để ý đến ai khác nói gì. Bà là một người tinh khôn. Bà được giáo dục ở trường đại học. Bà có thể qua mặt chồng mình, và nghĩ rằng làm như vậy là chứng tỏ bà thông minh.

154 Người đàn bà này “lõa lồ, đui mù, mà không biết.” Ô, thật đáng thương, nhưng đó là bức tranh Kinh thánh vẽ ra cho chúng ta. Vậy thì, bà đi nhà thờ. Người đàn bà kia, có lẽ là tốt hơn, người đàn bà ấy sẽ... Bà ta sống một đời sống tốt đẹp, trong sạch; không có gì phản đối điều đó cả. Đức Chúa Trời sẽ là Đấng Phán xét về điều đó. Tôi không biết; Tôi không phải Đấng Phán xét.

155 Tôi chỉ có... trách nhiệm về những gì Ngài bày tỏ cho tôi. Đó cũng là những gì các sứ đồ đã nói. “Chúng tôi nói điều chúng tôi biết, điều chúng tôi đã nghe, điều chúng tôi đã thấy.” Đó là trách nhiệm của tôi chỉ thế thôi. Đó cũng là trách nhiệm của các bạn.

156 Nhưng bây giờ, các bạn thấy, nếu các bạn lấy ví dụ cũng người đàn bà kia... Bà ta đi những đâu? Hiểu không? Bà đi lòng vòng. Bà đã nghe, không nghi ngờ gì; bật ra-đi-ô lên, nhiều lần. Tiếng của Đức Chúa Trời đã được phán, nhiều lần. Ô, vậy thì, đấy, bà ta tìm đến với hệ phái này ở đây, với nhóm người cùng sùng bái lễ nghi. Hết thảy các giáo hội là những phe cánh. Mọi thứ, điều đó hoàn toàn chính xác, họ chỉ thích tham gia vào những nơi nào mà có nhiều người tụ tập thành một nhóm hội viên. Và bà ta đã gia nhập vào hội đó; thế đấy, bà thích ứng ngay với hội ấy. Bây giờ nếu anh em đi đến nói với bà ta điều gì bà phải làm, bà ta sẽ không nghe. Anh em chỉ cho thấy điều đó trong Kinh thánh; bà ta không muốn nghe Nó.

157 Vậy thì, thưa các anh em, chị em yêu dấu của tôi, chỉ còn một hoặc hai phần nữa trước khi kết thúc. Còn khoảng mười lăm phút nữa, là tới giờ chúng ta ra về; mười lăm phút.

158 Bây giờ xem nào, tôi muốn hỏi anh chị em đôi điều. Tại sao người đàn bà ấy không thể thấy điều đó? Tại sao bà ta không thể thấy? Về mặt

thể xác, bà không phạm tội tà dâm, với chồng; bà không có điều gì để xưng tội. Bà trong sạch như ngày mới sinh ra; không người đàn ông nào chạm vào người bà.

159 Tôi đang nói so sánh lúc này, với người đàn bà đó, với giáo hội đó. Bà trong sạch như lúc mới sinh ra. Ô, đó cũng chính xác thực trạng của giáo hội hiện nay, khi nó được sinh ra, nhưng nó đã được “sanh ra trong tội lỗi, hình thành trong sự gian ác, đến...” Hiều tôi muốn nói gì không?

160 Bây giờ các bạn nói với bà ta rằng cắt tóc ngắn là sai trái; Kinh thánh nói vậy. Đàn bà mặc quần đùi là sai; Kinh thánh nói vậy. Bà ta sẽ nói, “Vô lý.” Tại sao? Điều tối hậu của bà ta không phải nằm ở dưới *đấy*, trong con người thứ ba đó, linh hồn mà đã được định trước và được ban cho từ Đức Chúa Trời. Nhưng bà đặt nền tảng linh hồn mình vào một tổ chức ở ngoài *đấy*, là thứ mà do con người đã lập thành tổ chức bên ngoài Kinh thánh này. Hiều không?

161 Nhưng nếu Lời của Đức Chúa Trời được lắng sâu trong linh hồn đó, thì nó nói, “A-men! Tôi biết điều đó.” Lời tiếp nối với Lời. Nào xem đây. Do đó, con người mà được sinh ra thuộc về Thánh Linh của Đức Chúa Trời...

162 Xem đây, *đấy* là xác thịt bên ngoài. Và tôi giảng ở đây cho nhiều hạng thính giả, nói với anh chị em như—như là mục sư của anh chị em, như anh em của anh chị em. *Đấy* là xác thịt, nó yếu đuối, nó giới hạn với... Một người phụ nữ trẻ đi ra đường; một thanh niên nào đó, chừng mười bảy, mười tám, hai mươi tuổi, hai mươi lăm, ba mươi, lần quần theo cô ta trong đó... Và cô này đến, uốn éo từng đường cong, của cơ thể, bước đi với đôi giày cao gót; trong một chiếc váy ngắn dính chặt người phía trước và sau; và chiếc váy *mà* cao trên đầu gối, hay chiếc quần đùi. Anh chị em biết Kinh thánh nói cô ta sẽ hành động như thế không? Anh chị em biết đây, Kinh thánh nói đó là cách cô ta sẽ hành động, cách cô ta sẽ rất ô uế thế nào.

163 Các bạn đã đọc ở đây, *Tập San Bạn Đọc* tháng này, rằng, “Đàn ông và đàn bà của thời đại này, những cô gái trẻ, từ hai mươi hay hai mươi lăm tuổi, thì ở trong sự mãn kinh,” mà anh chị em trải qua sự thay đổi đời sống trong độ tuổi trung niên, theo khoa học, giữa hai mươi đến hai mươi lăm. Trước đây thường khoảng chừng ba mươi hay ba mươi lăm, trong thời của tôi. Trong thời mẹ tôi, một phụ nữ ở tuổi mãn kinh thường là bốn mươi hay bốn mươi lăm.

164 Điều gì vậy? Chính là qua sự phát triển khoa học, và thức ăn, sự lai giống, điều đó đã hủy hoại toàn bộ thân thể con người cho đến nỗi chúng ta trở thành một đồng của—của—của một đồng thối rữa. Thế đấy, nếu thân thể vật lý này bị thối nát, thì tế bào não trong thân thể đó có tồn tại được không?

¹⁶⁵ Nào hãy xem Linh, đi theo nó. Sẽ đến một lúc, nhọn Danh Chúa, nhiều người sẽ hành động hoàn toàn điên rồ. Kinh thánh nói vậy. Họ sẽ thét gào và lẫn lộn; những điều gớm ghiếc hết sức trong trí tưởng tượng của họ. Chương trình ra-đi-ô và các thứ, các chương trình ti-vi của chúng ta, đang sản xuất cái đó. Sẽ có những chuyện như con kiến đứng dậy trên mặt đất, cao như mười bốn cái cây; sẽ có một—một—một con chim sẽ bay ngang qua trái đất, với đôi cánh rộng bốn hay năm dặm [sáu hay tám ki-lô-mét]; và dân chúng nhìn thấy chúng, họ sẽ la hét, và kêu khóc xin thương xót. Nhưng đó sẽ là các Tai vạ. Xin chờ cho đến khi tôi giảng về các Tai vạ ấy mở ra.

¹⁶⁶ Hãy xem những gì Môi-se đã hành động theo lý trí xác thịt, không theo Thánh Linh, khi Chúa phán, “Hỡi Môi-se...” Đức Chúa Trời đã phán với Môi-se, “Hãy ra khỏi nơi đó,” với tiên tri của Ngài, “hốt một nắm bụi, rồi rải lên trời và nói, ‘CHÚA PHÁN NHƯ VẬY, bọ chết sẽ sanh ra khắp đất.’” Ở đó không có bọ chết. Trước tiên anh em biết, người ta bắt đầu thấy cái gì đó bắt đầu bò trên một bụi cây. Nhìn kia, có cái gì khác. Rồi sau một lát, chúng bò lúc nhúc rất dày trên mặt đất đến nỗi không thể lội qua được.

¹⁶⁷ Chúng từ đâu đến? Đức Chúa Trời là Đấng Tạo hóa. Ngài có thể làm những gì Ngài muốn. Ngài là chúa tể. Ngài có thể làm một—một con chim có cánh trái—trái dài từ phía bên này sang phía bên kia trái đất.

¹⁶⁸ Ngài phán, “Hãy sinh ra ruồi mòng, bao phủ khắp mặt đất.” Lúc ấy không có ruồi mòng trên đất. Trước tiên các bạn biết, một con ruồi xanh bắt đầu bay chung quanh. Điều trước tiên, có tám hay mười, mười hai con. Sau đó các bạn biết, nhiều đến nỗi các bạn không thể bước qua chúng. Đức Chúa Trời, là Đấng Sáng tạo, giữ Lời Ngài.

¹⁶⁹ Rồi ông gĩa cây gậy lên, theo mạng lệnh của Đức Chúa Trời, và nói, “Ếch nhái hãy tràn trên mặt đất.” Thế là ếch nhái bò lên khắp xứ đến nỗi người ta cào chúng lại, thành những đồng, và mùi hôi thối khắp mọi nơi, có lẽ dày có đến bốn mươi đến năm mươi bộ [mười hai đến mười lăm thước], về ếch nhái. Chúng nhảy vào trong tủ đựng chén đĩa của—của Pha-ra-ôn. Chúng ở trong...dưới khăn trải giường, và có năm trăm con ếch dưới khăn trải giường, dưới giường, trên thảm. Khắp mọi nơi, nhìn đâu đâu cũng thấy ếch, ếch, ếch. Chúng ở đâu ra? Đức Chúa Trời, Đấng Tạo hóa, tể trị. Những gì Ngài phán, Ngài sẽ làm thành!

¹⁷⁰ Và Ngài phán sẽ có những cảnh gớm ghiếc ở trên đất. “Loài châu chấu có tóc giống như phụ nữ,” tóc dài, để ám ảnh phụ nữ cắt tóc ngắn. “Răng giống sư tử; có cái vòi ở đuôi, giống như bò cạp; chúng sẽ làm khốn khổ đàn ông, nhiều tháng.” Cứ chờ cho đến khi chúng ta thấy các Tai

vạ và các Ân mở ra, và Bảy tiếng Sấm, chờ xem những gì xảy ra. Ô, thưa anh em, tốt hơn anh em hãy đến Gô-sen khi còn thời gian để đến Gô-sen. Đừng để ý đến những điều xung quanh.

¹⁷¹ Hãy nhìn đây. Đây là một phụ nữ đi ra đường uốn éo; đây là một gã trai trẻ, đưa mắt nhìn theo. Anh ta là một thành viên của giáo hội. Anh ta là tín đồ Ngũ Tuần. Bất kể anh ta là ai. Nhưng điều đầu tiên anh em biết, là chẳng có ích lợi gì ở đó cả. Cô ta sẽ nói, “Xin chào.” Anh ta có đầu tóc xoăn, và hầu như điển trai, thanh niên lưng thẳng; có lẽ anh ta cố gắng sống đàng hoàng. Cô ta bắt đầu đến với anh, ngay cả thầy giảng. Việc trước tiên các bạn biết...

¹⁷² Điều gì vậy? Điều này ở ngoài đây, sự ham muốn thể xác; và làm cho tâm linh bị xuống cấp ở đây, tuy nhiên được xúc dầu, nói, “Đừng làm điều đó, đừng làm điều đó.” Nhưng nó sẽ làm gì? Nó sẽ đi quanh quẩn, ở đó, cứ làm như thế. Trước tiên các bạn thấy, anh ta sẽ tranh thủ có một cuộc hẹn hò với cô nàng. Anh ta phạm tội tà dâm, cho dù có đụng chạm đến cô này hay chưa.

¹⁷³ Nhưng, một người con chân chính, được tái sanh của Đức Chúa Trời! A-men! Anh em không thể tự làm điều ấy. Một—một người nam máu đỏ hoàn toàn không thể đi cùng một người nữ như thế, mà không có chuyện gì xảy ra. Trừ ra khi có Điều gì đó bên trong; Điều gì đó được sanh lại ở đây!

¹⁷⁴ Dù cho người nam đó có thể la lớn, nói tiếng lạ, nhảy, múa, làm mọi thứ khác, được xúc dầu bởi Thánh Linh; làm mọi dấu kỳ phép lạ mà Đức Chúa Trời đã phán ở trong đây, bởi Thánh Linh của Ngài! Chúa Jê-sus phán, “Nhiều người sẽ đến với Ta trong ngày đó, nói, ‘Lạy Chúa, tôi chẳng từng nhơn Danh Chúa mà nói tiên tri sao? Tôi chẳng từng nhơn Danh Chúa mà đuổi quỷ sao? Chẳng từng...’” Chúa phán, “‘Hãy lui ra khỏi Ta, hỡi kẻ làm gian ác.’” Điều gian ác là gì? Điều mà các bạn biết, mà không làm. “‘Hãy lui ra khỏi Ta, các ngươi là kẻ gian ác; Ta không biết các ngươi bao giờ.’”

¹⁷⁵ Nhưng tận sâu thẳm bên trong của người ấy, nếu trụ cột trời buộc ấy ở trong đó, Hạt giống đó của Đức Chúa Trời đã được định sẵn trước khi sáng thế; tôi không quan tâm những gì xảy ra, nhưng nó nắm giữ người ấy. Nó ở lại tại đó.

¹⁷⁶ Đó là lý do tại sao người đàn bà kia muốn mặc quần cụt. Bà bị coi như một gái điếm, giống như người phụ nữ kia hành động. Hiểu không? Bà ta không biết rằng linh đó...Làm sao bà ta biết? Bởi điều tuyệt đối của bà ấy.

¹⁷⁷ Điều tuyệt đối là gì? Đó là quyết định cuối cùng. Cái tuyệt đối là a-men. Đó là kết cuộc của mọi tranh chấp, điều tối hậu của bạn.

178 Và nếu giáo hội của bạn, một giáo hội Ngũ Tuần, bảo bạn rằng, “Tóc dài và thứ đó chỉ là cuồng tín. Chỉ để một mớ tóc dài dư thừa, phía sau lưng,” và vân vân, hầu như các thứ, người đó bị ma quỷ chiếm hữu.

179 Vì, Lời Đức Chúa Trời phán, “Đáng hổ thẹn cho người đàn bà nào cắt tóc ngắn. Nàng sẽ làm nhục đầu mình.” Nếu nàng làm nhục chồng mình, và chồng nàng là Hội thánh, và Hội thánh là Đấng Christ, nàng là một gái điểm sùng đạo không được tôn trọng; lỗa lỗ mà không biết. Lỗa lỗ! Kinh thánh chẳng nói rằng, “Mái tóc của đàn bà như khăn trùm đầu” đó sao? Chẳng phải tóc dài như khăn trùm đầu cho nàng sao?

180 Rồi đây, ở Tòa Phán xét nơi xa kia! Tôi đã cố đổ Thuốc vào, và dùng tay giữ Nó lại, mà quý vị cố phun Nó ra ngoài giữa các ngón tay. Đức Chúa Trời sẽ phán xét ngày nào đó. Đó là CHÚA PHÁN NHƯ VẬY. Không phải một đám người ngu dại, hay người nào đó điên khùng làm tất cả việc ấy. Không phải. Bởi vì, đó là Lời Chúa.

181 Và một Cơ-đốc nhân thật, chân chính sẽ phải đối đầu với con người bên trong, mà Thánh Linh đã ban cho họ từ buổi ban đầu, là Lời.

182 Như Ngài đã là sự đầy đủ mọi sự của anh chị em, thì anh chị em đã ở với Ngài tại đồi Gô-gô-tha xưa kia. Ngài đã biết trước anh chị em sẽ ở đây. Ngài chỉ loan báo những gì sẽ xảy đến. Và anh chị em đã ở trong Ngài; anh chị em đã chết với Ngài. Anh chị em đã chết với sự kiêu hãnh của mình, anh chị em đã chết với những kiểu cách của mình, anh chị em đã chết với thể gian. Khi Ngài...Anh chị em chết với Ngài trên đồi Gô-gô-tha, và đã sống lại với Ngài khi Ngài sống lại vào ngày thứ ba. Và bởi vì anh chị em đã tin nhận điều đó, bây giờ anh chị em được ngồi tại các nơi trên Trời trong Đức Chúa Jêsus Christ. Ha-lê-lu-gia!

183 Thế đấy. Chính là con người bên trong đó. Bên trong đó sẽ đặt dấu chấm câu với Lời, gắn bó với Lời, bất kể điều gì đến. Anh chị em không thể tránh được điều đó. Tôi đã học biết điều đó, nhiều năm trước đây.

184 Đứa con nhỏ của tôi nằm đây, sắp chết. Vợ tôi nằm ở đây trong một... trong—trong nhà xác, ướp xác và để ở đó. Họ gọi tôi đến đó, và Sharon sắp chết. Đó là sự thử thách nặng nề nhất mà tôi đã gặp trong đời. Lúc đó tôi khoảng hai mươi lăm tuổi. Tôi bước ra đó, và Billy Paul đang trong tình trạng hôn mê.

185 Bác sĩ Sam đến, nói rằng, “Bill à, tôi nghĩ là chúng ta sẽ không còn cách nào để cứu Billy nữa. Và tôi...” Anh ấy nói, “Nó quá yếu.” Nói, “Bill, tôi cảm thấy thật có lỗi với anh.” Anh ấy giang tay ôm tôi.

Tôi nói, “Bác sĩ ơi, tôi không còn đủ sức chịu đựng nữa.”

186 Trước đó hai giờ, tôi đã gọi cho ông, đưa con bé bỏng của tôi, là Sharon, tôi chạy đến đó, anh ấy...thấy nó co giật; cơn đau không dứt. Họ đưa một cây kim dài chích vào trong các đốt xương cột sống; để tìm ra chỗ đau, bệnh lao màng não. Đó là tất cả.

187 Tôi rẽ ra khỏi bệnh viện; dừng xe tải cũ kỹ của tôi lại ở đó, rồi đi ra vào trong phòng. Sam đến ở hành lang, cầm chiếc mũ trên tay, khóc, anh choàng tay qua vai tôi, nói, “Hãy trở về đi, Bill à.”

Tôi hỏi, “Việc gì vậy?”

Anh trả lời, “Anh không thể gặp cô bé.” Nói, “Nó sắp chết, Bill à.”

Tôi nói, “Không, Sam, không phải con tôi.”

188 Anh ấy trả lời, “Đúng thế.” Nói, “Đừng cầu xin cho nó, Bill à. Nếu có sống được,” nói, “nó chỉ bệnh tật thôi.” Nói, “Nó luôn bị co giật, và sẽ chịu bệnh tật dần vật thân thể nó suốt cả cuộc đời.” Nói, “Nó mắc chứng viêm màng não.” Nói, “Đừng lại gần nó; làm như vậy là anh—anh sẽ chỉ giết Billy đấy.”

Tôi nói, “Sam, tôi phải thấy con bé.”

189 Anh nói, “Anh không được làm điều đó, Bill à. Tôi—tôi cảm anh đấy. Đây, anh biết tôi nghĩ về anh như thế nào không, anh là người thân nhất của tôi và mọi thứ,” nói, “anh có biết là tôi luôn nghĩ về anh như thế nào,” nói, “và tôi tin anh như thế nào không, Bill,” anh nói, “nhưng xin anh đừng—đừng đi đến chỗ con bé.” Nói, “Nếu anh làm thế,...Bệnh viêm màng não ở trên nó.” Hiểu không? Nói, “Con bé sẽ chết trong vài phút, và,” nói, “anh có thể... chúng tôi sẽ chôn nó.” Nói, “Bill à, tôi thật thấy thương cho anh.”

190 Rồi anh ấy gọi, bảo, gọi y tá đến, để cấp cho tôi một loại thuốc nào đó. Nói, “Tôi không biết làm thế nào con người này còn đứng đây.”

191 Tôi đứng đó một lát. Anh mang thuốc vào cho tôi. Tôi ngồi xuống, trong phòng. Anh ấy bảo, “Ngồi đi.” Cô y tá mang thuốc đến, nói, “Uống thuốc này đi, Anh Branham.”

192 Tôi đáp, “Cảm ơn cô. Tôi chỉ ngồi đây một phút.” Khi cô y tá đã đi khuất, tôi đổ hết thuốc đó vào ống nhỏ; để cái ly xuống.

193 Tôi ngồi ở đó. Tôi nghĩ, “Ôi Chúa, con đã làm gì? Ngài là Đức Chúa Trời nhơn lành. Tại sao Ngài để cho con bé chết, ngày kia, con còn ôm hai cánh tay nhỏ bé như thế mà?” Cầu xin Ngài cứu con bé. “Sao Ngài nỡ để nó ra đi? Billy đang nằm đó, sắp chết; còn con bé ở đây, sắp chết. Con phải làm gì? Xin nói cho con biết! Ồ, có lẽ con cũng đi với chúng thôi.”

194 Tôi mở cửa ra, và không y tá nào ở đó cả. Tôi lên xuống tầng hầm. Điều đó xảy ra trước khi bệnh viện bố trí. Những tấm màn che, không có

tắm nào cả trên cửa sổ, hầu như, những con ruồi bay đậu trên mắt con bé. Có một miếng màn ngăn muỗi, chúng ta gọi là vải mùng, phủ lên mặt con bé. Tôi xua những con ruồi đi; nằm ở đó. Đôi mắt bé nhỏ của nó, nó đã chịu đau đớn rất nặng nề cho đến khi qua đời.

195 Lúc đó Sa-tan đến bên tôi ở đó, và nói, “Ông nói Đức Chúa Trời của ông là Đức Chúa Trời tốt lành à?”

Tôi nói, “Vâng, tôi đã nói thế.”

196 “Ông chẳng từng nói Ngài là Đấng chữa lành sao? Thôi được, vậy tại sao cha của ông chết trong tay ông ở đó, và ông kêu cầu, ông ấy là một tội nhân, kêu cầu cho sự sống của ông ấy? Tại sao em trai ông chết trên tay ông, ngoài đó, mà ông còn đứng trên bục giảng, mấy tuần trước?” Nói, “Tại sao Ngài không trả lời ông? Ông nói Chúa yêu ông và cứu ông kia mà.”

197 Nó không thể nói với tôi là không có Đức Chúa Trời, vì tôi đã nhìn thấy Ngài rồi. Nhưng nó bảo với tôi rằng Chúa không chăm sóc tôi.

198 Nó nói, “Vợ ông nằm đó. Các con ông cũng sắp ra đi. Cha của ông đã chôn. Em trai của ông đã chôn. Còn vợ ông cũng sắp đưa đi chôn, ngày mai. Còn đây con gái bé bỏng của ông, sắp chết. Ngài là Đức Chúa Trời nhơn lành ư? Hử? Ngài là Đấng Chữa Lành ư?” Nói, “Ông chỉ làm hại đến chính mình thôi!”

199 Nó nói vậy để làm gì? Từ...nó đang làm việc từ phía bên ngoài con người, lúc ấy, với con người trước tiên này.

200 Nói, “Này hãy xem. Ông biết đấy, khi vài năm trước đây, khoảng chừng hai hay ba năm trước đây, trước khi ông chấp nhận điều Này, ông được nghĩ tốt giữa nhiều người. Ông sống một đời sống trong sạch, nhơn đức. Bất kỳ cô gái nào trong thành phố này, đều muốn đi chơi với ông, bởi vì họ thấy ông trong sạch và đứng đắn.” Tôi có thể chịu đựng trước họ. Tôi không bao giờ sỉ nhục một ai, tôi không hề nói một điều nào. Nếu cô ấy hành động một cách khôn ngoan thì tôi dắt cô ấy về nhà. “Ông đã được ưa thích giữa những người đó. Nhưng hiện giờ ông là ai? Một kẻ cuồng tín sung đạo.”

201 “Đúng vậy. Tôi là thế.” Thấy những điều này bắt đầu lung lay tư tưởng không? Con người bên ngoài, sự lý luận trong linh yếu đuối trong tôi, bắt đầu động đậy. “Đúng thế, Sa-tan.”

“Rồi ông nói Đức Chúa Trời là Đấng Chữa lành phải không?”

“Vâng. Ừm. Đúng vậy.”

202 “Còn ông khóc lóc khổ nỗi này, và người ta nói với ông không phải là như vậy, ông đến con đường cùng rồi. Giáo hội của ông đẩy ông ra khỏi, vì điều này. Giáo hội Báp-tít của chính ông ở dưới đó, đã đuổi ông ra khỏi cửa, vì chính lý do như vậy.”

“Đúng thế.”

203 “Cha của ông đã chôn. Em trai ông đã chôn. Vợ ông đang nằm đó, chờ chôn. Đây là đứa con gái nhỏ của ông, khoảng mười lăm phút nữa nó sẽ chết. Và Ngài là Đấng Chữa Lành chẳng? Huyết và thịt của chính ông; một Lời từ Ngài sẽ cứu được mạng sống của đứa bé. ‘Ngài là Đấng Chữa lành,’ ông đã nói mà. Người ta cố nói với ông. Thầy giảng đã bảo ông ông đã rối loạn cả lên; điều đó dẫn ông đến chỗ bị ngồng cuồng; ông trở thành một kẻ cuồng tín. Và ông nói là Đức Chúa Trời yêu thương ông. Ngài có thể yêu ông chẳng?

204 “Và ông đã khóc thương cha mình thế nào! Thật, đêm này sang đêm nọ, ông kiêng ăn, và khi ông...vào ban ngày, khi ông phải cầu nguyện, thức dậy để làm người cột trụ trong gia đình, làm việc. Và rồi Ngài đã để ông ấy chết trong vòng tay ông, như một tội nhân.

205 “Rồi vợ ông thế nào, bà ấy thật là một người xinh đẹp, và ông đã yêu bà ấy biết bao!” Mẹ của Billy; nhiều người trong anh chị em chắc còn nhớ Hope. “Thật là một cô gái tốt đẹp biết bao! Ông thật đã hạnh phúc biết mấy, khi sống trong căn nhà nhỏ bé ở đó; với các vật dụng chỉ đáng giá chừng bảy hay tám đô-la, những đồ đạc ông có được chẳng bao nhiêu, nhưng ông yêu thương bà ấy; và ông...và ông bà yêu thương nhau. Rồi ông đi ra cầu nguyện cho những người khác; và, họ nhận được những cảm động tinh thần, họ đứng dậy ra đi và nói họ được khỏe. Nhưng giờ đây chính vợ của ông; và bà ta đấy, đã chết, hai ngày nay rồi, giờ đang nằm yên trong sự dàn xếp của ban mai táng, Scott và Combs. Ngài là Đấng Chữa lành ư? Hử?

206 “Và cả đứa con trai của ông gần chết, Billy Paul, mới mười tám tháng tuổi. Và con gái bé nhỏ của ông, tám tháng tuổi, đang nằm ở đây, sắp chết, với bệnh viêm màng não. Còn ông cứ cầu nguyện; và Đức Chúa Trời đã kéo tấm màn xuống, bảo, ‘Hãy đóng lại!’ Không nghe, không muốn nghe ông, chút nào! Quay lưng Ngài lại với ông. Ngài là Đức Chúa Trời nhơn từ chẳng? Hử? Ngài yêu ông ư? Và mọi cô gái từng đi với ông, mọi chàng trai mà ông từng nhóm họp với họ, mọi người bạn tốt nhất của ông, đã bỏ ông ra đi vì sự cuồng tín của ông đấy.”

207 Mọi việc nó nói với tôi là sự thật. Mọi việc nó nói, đều đúng cả, đấy, ở đây. Tôi thật sự lúc đó gần như sẵn sàng nói, “Thế thì tôi, nếu đó là cách Ngài đãi tôi, thì tôi sẽ không hầu việc Ngài nữa.”

208 Ngay khi tôi nói thế, thì Người nào đó đến từ nơi nào khác, ở tận bên trong. Nói, “Người là ai, ban đầu? Chúa ban cho, và Chúa cất đi.” Đây, đó là một sự tranh chiến con người bên trong, đừng suy luận gì cả.

209 Tôi nhìn lại, và nghĩ “Minh sống ở giữa thế gian này như thế nào? Minh bước ra từ đám người say xin. Làm sao tôi được ở đây? Ai ban cho mình sự sống? Ai cho tôi có được người vợ đó? Ai cho tôi đứa con đó? Vợ tôi đến từ đâu? Cuộc sống của tôi đến từ đâu?” Tôi nói, “Dầu Ngài giết ta, thì ta vẫn tin cậy Ngài.”

Tôi nói, “Hãy lui ra khỏi ta, ó Sa-tan!”

210 Tôi đặt tay trên đứa bé. Tôi nói, “Sharon, con yêu quý, ba sẽ đặt con trong vòng tay mẹ con vài phút, khi các Thiên sứ của Đức Chúa Trời đến để đem con đi, nhưng một ngày nào đó ba sẽ gặp lại con. Ba không biết điều đó sẽ thế nào, con yêu quý. Ba không biết phải nói với con làm sao; khi Ngài quay lưng với ba, thậm chí sẽ không nghe vì con.”

211 Ngài đã để vợ tôi chết, và tôi ôm lấy nàng trong tay, khóc cho nàng. Còn cha của tôi, trong tay ông, đã chết trên cánh tay này ngay ở đây; ngược nhìn tôi, cố gắng thở. Tôi cầu nguyện dốc dõ với Ngài. Làm thế nào mà tôi còn có thể đứng trước công chúng lần nữa, để giảng về sự chữa lành Thiêng liêng bằng phép lạ? Làm sao tôi có thể giảng Ngài là Đức Chúa Trời nhơn từ, mà để cha tôi chết, như tội nhân? Làm sao tôi có thể giảng được điều đó? Tôi không biết phải thế nào, nhưng tôi biết Ngài đúng.

212 Lời của Đức Chúa Trời sẽ không bao giờ sai. Lời đó sẽ chiến thắng, cho dù đó là gì đi nữa. Lúc ấy tôi biết có một Điều gì đó bên trong mọi lý lẽ, Điều gì đó bên trong mọi xúc cảm, mọi sự khác giống như thế. Có một Người bên trong nắm giữ trong giờ đó. Không gì khác có thể làm được điều đó; mọi lý lẽ, mọi thứ có thể được bộc lộ ra, và mọi thứ có thể chứng minh rằng Nó sai, và tôi đã ở trong sự sai lầm. Nhưng Lời Đức Chúa Trời, đã được định trước khi sáng thế, nắm giữ con người bên trong.

213 Tôi cảm thấy một cơn Gió nhẹ tràn qua tòa nhà. Linh của con bé đã đi gặp Đức Chúa Trời.

214 Thừa anh em, chị em, xin cho tôi nói với anh chị em rằng, Đó là điều duy nhất. Đừng cố suy luận Nó. Đừng cố để tóc dài vì tôi nói vậy. Đừng cố gắng làm những điều này chỉ, bởi vì, trong xác thịt của mình. Đừng cố làm nó, chỉ hầu như để đối phó. Nhưng cứ chờ đợi trước Chúa, cho đến khi Điều gì đó mở lối cho tâm linh bên trong!

215 Nhiều người trong các bạn nghĩ, vì chị để tóc dài, điều đó có nghĩa là chị sẽ được lên Thiên đàng. Không có nghĩa vậy. Nhiều người họ nghĩ, vì

chị là người đàn bà tốt, đạo đức, chị sẽ được lên...?...Không có ý nghĩa như vậy. Nhiều người nghĩ, vì giáo hội của họ, và thuộc về giáo hội *này*, và những nhóm lớn *này*, và có những tiến sĩ Thần đạo vĩ đại. Điều đó không có ý nghĩa vậy. Hiểu không?

216 Nhiều người nghĩ, vì họ nói tiếng lạ, họ có Đức Thánh Linh. Điều đó không có nghĩa vậy. Mặc dầu, Đức Thánh Linh nói tiếng lạ. Nhưng cho đến khi Đức Thánh Linh chân thật ở trong đó đối chứng mọi Lời! Nếu Thánh Linh đó ở trong bạn, khiến bạn nói tiếng lạ, nhìn lại đảng sau đó và không đồng ý với phần còn lại của Lời, thì đó là linh sai trật. Hiểu không?

217 Nó phải xuất phát từ bên trong, là Lời, từ buổi ban đầu. “Ban đầu sự sáng tạo của Đức Chúa Trời,” khi Đức Chúa Trời bắt đầu tạo dựng, các bạn được hình thành, các bạn biết đấy. Các bạn bắt đầu trở lại nơi đó như một hạt giống, và làm việc cho đến bây giờ. Và, rồi, hết thầy các bạn đã ở trong Đấng Christ. Và rồi khi Đấng Christ chịu chết, Ngài chết để cứu vớt hết thầy các bạn. Và các bạn trở thành một phần của Lời *này*, và làm sao có thể...Kinh thánh, cả Kinh thánh! “Lời này đến lời kia, dòng này đến dòng khác; một chút chỗ này, một chút chỗ kia.” “Nhưng không một chấm hay một nét sẽ sai.” Làm sao các bạn có thể, là một phần của Lời đó, mà bất đồng với phần còn lại của Nó, hoặc bất cứ phần nào của Lời đó?

218 Xin Chúa ban phước cho các bạn. Tôi đã nói quá giờ lúc này. Tôi không có ý làm điều này, giữ các bạn ở lại lâu như vậy. Tôi xin lỗi đã giữ các bạn lại lâu; không phải xin lỗi về những gì tôi đã nói đâu.

Chúng ta ở ngay phần cuối cùng, thưa các bạn.

219 Hết thầy các bạn ở đây, tôi đoán, đúng là các thành viên của hội thánh ở đây. Tôi không có thời gian, đi một vòng, để xem đó là những thành viên nào. Tôi hình dung hết thầy các bạn là những người đến đây thường xuyên. Tôi xin kể cho các bạn nghe đôi điều đã xảy ra. Xin cho tôi, nói, thêm sáu phút nữa được không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.]

220 Có phải đó là Mục sư Ông O. Walker đến đây từ Oregon, đã ở đây—hôm Chúa nhật tôi có ở đây không? Người nào biết về điều đó không? Là điều lớn lao, lạ lùng.

221 Tôi đến đây, đã có rất nhiều người, tôi—tôi đã có...Tôi có một đồng những cuộc phỏng vấn, và mỗi người đều đáng được trả lời; con trai họ, con cái họ, kết hôn, những kẻ say rượu, và—và những điều khác nhau, và những điều thật đáng nói. Mọi người đều nên được giúp đỡ. Tôi không thể làm hết điều đó được. Và tôi giao phó các bạn cho Đức Chúa Trời, và giữ

tay tôi trên họ, trong lời cầu nguyện. Tôi nói, “Ồi Chúa, con—con không thể làm điều đó. Xin đến với họ, lạy Chúa, làm...Ngài biết cách làm điều đó. Con cầu nguyện cho mỗi người.”

222 Bill gọi tôi. Và tôi vừa đến cùng với Anh Banks. Cậu ấy nói, “Ba ơi, nếu ba...”

223 Và, tôi nhìn, thì thấy nhiều người đôi khi rẽ ra nơi đó, trong con đường nhỏ, ghé qua. Và tôi nhìn thấy họ, liền đưa tay vẫy họ lại như *thế*, và họ—họ hầu như quay đầu đi. Tôi không muốn các bạn làm điều đó.

224 Hồi đó khi họ mua chỗ đất đó ở Tucson cho tôi ở, Anh Tony có một chỗ trên đó anh ấy muốn mua cho tôi, vì giá gần gấp ba hay bốn lần nơi này. Anh ấy thậm chí muốn đặt rất nhiều ngàn đô-la vào đó, tự anh ấy. Nhưng cách duy nhất anh em vào được nơi ấy, một người gác cổng đang đứng ngoài kia. Một tòa nhà lớn...Ồ, đó là một phần đất phụ thuộc. Nhưng...Người dân mà sống tại đây, anh em viết đơn xin phép, rồi người gác cổng này gọi anh em đến để xem thử có ổn để họ dọn đến ở không.

225 Tôi nói, “Anh có thể hình dung, tôi, các anh chị em của tôi là những người đến thăm tôi, mà muốn bắt tay với tôi và xin Chúa chúc phước cho tôi, anh có tưởng tượng được tôi tự đưa mình vào trong nơi đó không, Tony?”

Anh ấy đáp, “Ồ, anh có...”

226 Tôi nói, “Tony à, con đường mà hội thánh và tất cả họ có thì người ta lại không đến,” tôi nói, “đó là vì dân sự có mọi thứ mà họ muốn tôi làm.”

227 Họ, họ nói, “Thế đấy, Chúa phán bảo tôi. Ha-lê-lu-gia! Tôi sẽ ở lại ngay đây. Vinh hiển thay Đức Chúa Trời! Chúa bảo tôi anh phải tổ chức một buổi nhóm ở tại đây trong nhóm của chúng ta. Vâng, thưa anh, vinh hiển thuộc về Đức Chúa Trời! Chúa mách bảo tôi điều đó. Nếu anh không làm, Anh Branham, chắc chắn anh bị sa ngã.” Tôi ở trong đó cố gắng học, đấy. Đó là vấn đề, đấy. Và nhiều người tốt trở nên lúng túng, khi vào đây, bởi vì điều đó.

228 Giống như một người nọ đi săn ở một trang trại tại đây. Người nông dân nói, “Vào đi, anh có thể săn bắn ở đây.” Và người đó đi vào và bắn một trong những con bò của anh ta; một con thỏ chạy qua dưới con bò, và chỉ nhắm bắn con thỏ thôi, dù thế nào đi nữa. Anh em đến chỗ hàng rào, thay vì đến chỗ cây cột và leo qua như người đàn ông đứng đắn nên làm; thì anh em lại trèo lên hàng rào và làm nó đổ xuống. Hiểu không? Và rồi người đó sẽ nói, “Tôi sẽ trồng lại cột nơi đó!” Tôi không—tôi không quở trách anh ta chút nào, không một chút nào. Thế đấy, anh ta làm gì? Anh ta ngăn giữ những tay thợ săn đứng đắn vào. Luôn luôn là cách đó. Đó là tội ngăn giữ người tốt khỏi những điều tốt hàng đầu. Luôn xảy ra như thế.

229 Vậy thì, nhưng dân chúng ở đây, hàng ngàn người thật sự có nhu cầu và tốt, những người đáng yêu, đầy đầy ân điển của Đức Chúa Trời.

230 Vậy thì chúng ta có điều này, cách những người này kéo nhau đến đây như thế. Chúng ta không, chúng ta không muốn điều đó, không.

Nhưng người này đến...

231 Billy nói, “Chạy xuống bây giờ đi, nhanh lên, bỏ.” Nói, “Bà Waldorf ở đó với mấy người sắp chết; phải đến gặp họ ngay lập tức.” Và tôi chạy đến; xuống nơi đây.

232 Rồi trở về, họ nói, “Không có ai ở đó ngoài một người đang nằm ngủ trên chiếc gối, ngày này qua ngày nọ, ở ngoài đó, bên phía tòa nhà.” Nói, “Ông ấy muốn anh cầu nguyện cho ông ấy.”

Tôi nói, “Được rồi.” Nói, “Tôi sẽ đưa ông ta vào.” Tôi đi đến.

233 Tôi nghĩ, có một chiếc Cadillac, đậu ở phía sau, hay một loại xe hơi lớn nào đó. Tôi lái đến, là... Và người đàn ông đó nói, “Chào ông.” Ông ta không biết tôi.

234 Và tôi bước vào. Và Chị Waldorf, cụ già tội nghiệp ấy, đi vào. Các bạn biết, chị ấy đã bị...

235 Các bạn biết trường hợp của chị ấy, phải không? Đấy, chị ấy bị ung thư; đã chết trong hàng người xin cầu nguyện, gần một giờ trước khi tôi đến với chị. Bác sĩ của chị đến, cho thấy... Căn bệnh đó có cách đây mười tám năm trước, ung thư tim, đấy, và chị đang sống ngày hôm nay. Chị hiện đang sống ở dưới vùng Arkansas lúc này.

236 Và chị ở Pheonix, sau đó. Và chị nói, “Anh Willie à, tôi ghét đến như thế này, nhưng,” nói, “tôi không có chỗ nào để ở lại. Họ đã... Họ nói bà này... người đàn bà này sắp chết rồi. Ô, Anh Willie!”

237 Nói, “Tôi muốn tự tay mang ít đồ dâng đến cho anh, Anh Willie à,” nói, “nhưng tôi không làm được. Nhưng tôi đã đóng hộp được ít mứt quả mâm xôi.”

238 Ô, khi tôi đến nhìn thấy mấy ly mứt quả mâm xôi chị để ở đó, tôi... nó có vẻ long trọng quá đến nỗi tôi không dám ăn. Hiểu không? Cụ già yêu dấu đó, gần bảy mươi tuổi. Tôi nói, “Chị Hattie...” Tôi—tôi không thể nào nói không. Không. Chúa Jêsus nhìn thấy người đàn bà góa dâng ba đồng xu, và Ngài—Ngài—Ngài cứ để cho bà dâng. Hiểu không? Không. Ngài sẽ ban thưởng cho bà về việc làm ấy. Đúng thế.

239 Vì vậy Chúa đã chữa lành cho người đàn bà ấy, chữa hết bệnh tật trong bà, tỏ ra với mục sư của bà những gì ông ấy, bà ấy, nghĩ trong đầu, những gì ông dự định làm, điều khác nữa. Và, ô, hết thấy họ đi ra, la lớn.

240 Lúc đó Billy chạy vào. Nó nói, “Ba ơi, người đó đã đi khỏi. Con không thể...”

Tôi nói, “Ai ở ngoài chỗ chiếc xe đó?”

241 “Ồ,” cậu ấy đáp, “một người nào đó từ Oregon đến, nói ông ta có giấc mơ nào đó. Và con báo với ông ta, ‘Tôi không muốn làm anh thất vọng đâu. Có khoảng ba trăm người ở đây, đang chờ đợi lúc này.’” Và nói, “Và con báo ông ta, ‘Cứ viết giấc mơ ra.’ Nói, ‘Tôi lấy một đồng các vấn đề của họ vào đây, cao tới đó, dù thế nào đi nữa, và tôi còn lấy thêm vào nữa.’”

Tôi nói, “Dẫn ông ta vào. Cho ông ta năm phút.”

242 Đây, ngay khi người đó bước vào, năm phút phải không? Ông ấy nói, “Tôi là Mục sư Walker,” tôi nghĩ đó là tên ông, “đến từ Oregon.” Tôi nghĩ ông ta thuộc một giáo phái nào đó, tôi không biết, Trưởng lão, Trưởng lão gì đó.

243 Ông ấy nói, “Tôi đã gặp ông cách đây gần hai mươi năm. Tôi đi đến Grants Pass nơi ông...” Không phải Grants Pass, nhưng tôi quên tên nơi đó. “Ở đó,” nói tiếp, “cả nước, những đầu trang báo mỗi buổi sáng.” Nói, “Mọi người đều biết về việc ấy.” Nói, “Tôi không thể đến chỗ tòa nhà mà ông đang ở, nhưng tôi thấy ông đi lên đó. Và một ngày nọ, trên đường phố, tôi đã đến gần,” nói, “có bốn hay năm người vây quanh ông, và tôi đã bắt tay ông. Và ông... Tôi nói với ông tôi là Anh Walker, rồi ông giới thiệu với tôi ông là ai.” Nói, “Chúng ta trò chuyện đôi câu, và rồi ba hay bốn người đàn ông cao to đi với ông cứ đẩy ông đi.” Ông ấy nói, “Tôi không phải người phê bình ông, và tôi không ở về phía ông.” Ông nói, “Tôi chỉ không hiểu.”

244 Ông nói, “Một vài năm trôi qua, và sau đó một thời gian,” nói, “tôi... một người bảo tôi đến nghe một số cuốn băng ghi âm, khoảng ba năm trước đây.” Và nói, “Người ấy mở những cuốn băng đó. Và, khi người ấy mở,” ông ấy nói, “tôi nghe người ấy nói chuyện.” Và nói, “Người này tin rằng ông là một—một tiên tri. Tôi nói, tôi nói với người ấy, ‘Tôi không biết về những điều đó; có lẽ, đó là tất cả những gì tôi biết.’”

245 Vì thế, nói, “Rồi một người khác chuyển đến ở trong thành phố của chúng tôi, tổ chức một buổi nhóm, và tôi gặp ông ta. Và ông ta nói, ‘Tôi là tiên tri của Đức Chúa Trời trong thời kỳ này.’”

246 Ông nói tiếp, “‘Kết cục, có bao nhiêu người các ông?’ Nói, ‘Tôi—tôi—tôi nghe có một người ở dưới đây đang nghe những cuốn băng, nói, ‘William Branham, trở lại miền đông, là một tiên tri của thời đại này,’ và những việc như thế.’”

247 Ông nói, “Người này...” Tôi sẽ không nhắc đến tên ông ta, vì có vẻ không thích hợp, ở đây, ông biết đấy. “Và người đó nói, ‘Tôi biết William

Branham,’ nói, ‘nhưng ông ta hoàn toàn sai lầm trong Giáo lý của mình.’ Nói, ‘Ông ta không phải là tín đồ Ngũ Tuần; ông ta không tin vào chứng cơ ban đầu.’ Và tiếp, ‘Một điều khác nữa, ông ấy nói có những tiên tri lớn và nhỏ. Không có chuyện như vậy.’ Nói, ‘Ông là tiên tri hay không phải là tiên tri, và chỉ thế thôi.’”

248 Ông nói, “‘Thế đấy, thưa ông, tôi...không tranh cãi với ông về điều đó. Tôi chỉ nói tôi nghe người này nói rằng ông này, William Branham... và rằng người này tuyên bố ông ấy là một tiên tri.’” Nói, “‘Tôi cứ tự hỏi có bao nhiêu tiên tri.’”

249 “Ông ấy nói, ‘Nhưng tôi muốn anh biết điều này. Tôi là tiên tri của thời đại này.’”

250 Ông nói, “‘Ồ, là anh à?’” Nói, “‘Xin Chúa ban phước cho anh và ở cùng anh.’”

251 Ông ta tiếp tục, không hề chú ý đến điều đó. Và nói ông bắt đầu tiếp tục, ở giữa các anh em đồng lao của ông, một loạt ba hay bốn buổi nhóm. Rồi ông đi ra bưu điện, nói, “Đừng—đừng chuyển thư của tôi. Hãy để nó ở đây cho tới khi tôi trở lại, chừng bốn hay năm ngày sau.”

252 “Được rồi,” họ nói. Họ dán một cái phiếu lên đó, không chuyển nó.

Ông đi đến thăm con gái mình.

253 Rồi trên đường đi đến đó, ông—ông dừng lại ở một nhà thờ. Và ông có một buổi nhóm đêm hôm đó. Sáng hôm sau, ông nói ông chợt nghĩ, “Hãy đi đến phòng lưu thư.” Khi ông đi đến, một lá thư lọt khỏi bưu điện và đến với con gái ông; cô ấy đã gửi đến đó, phòng lưu thư.

254 Và ông mở nó ra. Và trong thư nói là một người, Ông Hildebrandt, là một trong của những người bạn của tôi, người mà đã mở những cuốn băng để nghe. Nói Ông Hildebrandt được cho biết từ Roy Borders (và đó là một trong những người quản lý của tôi, anh em biết đấy), rằng tôi sẽ tổ chức một buổi nhóm lại ở đây, từ ngày hai mươi tám đến ngày một, trở về và gặp chính ông ấy.

255 Ông nói, “Nào, xem đây, những gã này muốn lôi kéo tôi vào những chuyện như thế đấy!” Hiểu không? Và ông vò lá thư đó ném vào thùng rác, rồi bỏ đi, đấy, như thế. Đi tiếp để tổ chức buổi nhóm vào đêm hôm đó. Và sáng hôm sau...

256 Rồi ông ta bắt đầu xét lại lòng mình, khóc lóc, ngay trong phòng.

257 Ông nói, “Ông Branham à, tôi nhận ra rằng tôi phải đứng trước Đức Chúa Trời.” Ông nói, “Tôi không biết tôi ngủ say hay chuyện gì đã xảy ra.” Ông ấy nói, “Tôi đã nằm mơ. Tôi định nói là tôi đã ngủ và nằm mơ.”

258 Nói, “Tôi nghĩ con trai tôi, trong chợ, thò tay vào trong một—một túi xách.” Và nói, “Khi nó làm vậy, đó là một bao tảo, và chúng bị đổ ra hết.” Nói, “Khi tôi đến nhặt chúng lên, hết thấy là những quả tảo xanh có một vết cắn trong mỗi quả.” Nói, “Và tôi đến nhặt chúng lên, bỏ vào lại trong bao.” Nói, “Một vài quả lăn ra, và lăn xuống, vì vậy tôi cố nhặt chúng, và dưới...trên bãi cỏ.” Và nói, “Chúng lăn xuống dưới một trong những hàng rào có dây xích khóa lại. Và có một con đường cái rộng chạy vào đó. Tôi nhìn lại hướng đông, và,” ông ấy nói, “dây—dây—dây xích được móc lại vào một—một tảng đá lớn ở hướng đông. Tôi trở lại đó, và nghĩ thôi mình để dây xích này xuống, rồi chạy qua đó nhặt mấy quả tảo cho người đó.” Nói, “Tôi bèn đặt dây xích xuống.”

259 Nói, “Tôi nghe có một tiếng cật lên làm rung chuyển cả trái đất.” Nói, “Trái đất rung chuyển, dưới chân tôi.” Và nói, “Sau khi đất hết rung chuyển, tôi nghe một tiếng.” Và nói, “Anh Branham à, đó là tiếng của anh,” nói, “Tôi đã biết; có điều gì đó đã nói thế.” Nói—nói, “Lời đó nói, ‘Ta sẽ cười lên con đường mòn này một lần nữa!’”

260 Và nói, “Tôi bèn nhìn lên tảng đá, giống như *đây*, và nhìn lên, thấy một đám mây trôi qua. Và ở trên đó, đứng trên một tảng đá mà trải dài từ đông sang tây, theo một hình chóp nhọn như *thế*, giống như một kim tự tháp, chạy phía sau đây tới hướng đông, và,” nói, “anh đang đứng đó, cười trên một con ngựa mà tôi chưa hề thấy như thế trong đời; con ngựa trắng lớn, cái bờm cũng màu trắng.” Và nói, “Anh mặc giống như một thủ lĩnh da đỏ Indian, cùng những vật dụng giống hệt của thổ dân da đỏ Indian dùng.” Nói, “Người đó có áo giáp che ngực; những chiếc vòng đeo trên cánh tay, và hết thấy chung quanh người như thế.” Nói, “Anh giơ tay lên như *thế*.” Và nói, “Con ngựa ấy đứng đó giống như là ngựa chiến, với dáng vẻ vĩnh vào như *thế này*, bước đi,” tôi vẫn đứng im. Và nói, “Anh giật dây cương, cười ngựa đi về hướng tây.”

261 Nói, “Tôi nhìn xuống đó, thì thấy có rất nhiều nhà khoa học.” Và sáng hôm sau...Đó là thứ Bảy. Vào sáng hôm sau, tôi giảng về các nhà khoa học, các bạn biết, bản chất của ma quỷ. Và nói, “Các nhà khoa học đó đang rót những thứ nước gì đó vào trong ống nghiệm, rồi lắc nó lên.” Nói, “Anh dừng ngựa lại, giơ tay lên lần nữa và la lớn, ‘Ta sẽ cười trên con đường mòn này một lần nữa!’” Và nói, “Cả trái đất đều rung động. Dân chúng rung động,” nói, “họ nhìn lên và nhìn nhau, như *thế*, và ngược nhìn anh. Họ chỉ nhún vai, tiếp tục với việc nghiên cứu khoa học của họ.” Và nói, “Anh bèn đi tiếp về hướng tây.

262 “Và khi đó,” nói, “tôi thấy người đàn ông mà tự xưng mình là tiên tri, anh biết đấy,” nói, “anh ta cười trên con ngựa đen trắng lẫn lộn với nhau.” Và nói, “Anh ta đến sau con ngựa trắng to lớn này.” Nói, “Nó đã,” nói,

“trên đường lên trên đám mây, và con đường gần như không xa ở trên đó.” Và nói, “Con ngựa đỏ cứ nhảy, gió thổi lông và mọi thứ trên—trên người anh,” và nói, “rồi bờm và đuôi ngựa cùng bay. Giáo sư lớn, con ngựa trắng lớn, bước đi trong hàng lối.” Và nói—và nói, “Gã này chạy sau anh, đến từ hướng Canada,” và người đó sống ở Canada. Và người đó nói, “Đi trở về, và,” nói, “anh ta đã dẫn con ngựa của mình ra, cổ hất con ngựa trắng lớn của anh ngã xuống; quay đầu lại; lấy cái hông mà tông vào...” Nói, “Nó không hề lay chuyển được con ngựa lớn kia; nó vẫn cứ bước đi.”

²⁶³ Nói, “Rồi, đột nhiên,” nói, “anh quay lại.” Nói, “Đó sẽ là lần thứ ba anh nói, nhưng lần thứ hai anh chỉ la lớn tiếng, ‘Ta sẽ cười.’” Và nói, “Anh không nói lần trước. Anh ra lệnh.” Nói, “Anh quay lại gọi tên người đó, và nói, ‘Hãy ra khỏi đây! Anh biết rằng không ai có thể cười trên con đường này ở đây trừ khi Đức Chúa Trời ra lệnh người ấy làm điều đó. Hãy ra khỏi đây!’”

²⁶⁴ Và nói, “Người đó quay trở lại.” Và nói, “Người đó đã viết thư cho tôi.” Và nói, “Khắp hông ngựa của anh ta,” con ngựa đen trắng, lẫn lộn với nhau, nói, “bên hông ngựa anh ta được viết tên người đó, chữ ký của anh ta giống với chữ ký trên lá thư mà anh gửi cho tôi. Và anh ta cười con ngựa đi về hướng bắc.”

²⁶⁵ Nói, “Rồi anh tiếp tục đi xuống; con ngựa lớn đó quay lại, đi xa đến tận miền tây như anh có thể.” Nói, “Anh đứng và giơ tay cao như *thế*.” Rồi ông ấy bắt đầu khóc. Nói, “Anh Branham ơi, thấy con ngựa ấy đứng ở đó; cái mũ chiến và mọi thứ như thế, và,” nói, “áo giáp che ngực và các thứ khác đều sáng rực lên.” Nói, “Anh giơ tay lên một lúc.” Và nói, “Anh nhìn xuống lại, cầm dây cương lên, nói, ‘Ta sẽ cười trên lối mòn này một lần nữa!’” Nói, “Cả trái đất rung chuyển tới lui, như *thế*.” Và nói, “Không còn sự sống trong tôi nữa; tôi ngã xuống bên cạnh tảng đá lớn. Rồi tôi thức giấc.”

Ông ấy hỏi, “Điều đó có nghĩa gì, thưa anh?”

Tôi nói, “Tôi không biết.”

²⁶⁶ Sáng hôm sau...Junior Jackson, người mà mơ thấy kim tự tháp, các bạn biết đấy, khi tôi đi về hướng tây. Các bạn còn nhớ điều đó không? Anh ấy gọi điện cho tôi, một hay hai tháng trước đó. Anh ấy mơ thấy có một đám cháy; anh phải kể cho tôi nghe. Và tôi nói, “Billy...”

²⁶⁷ Có khoảng hai mươi người đứng ngoài đó. Anh ấy nói, “Junior Jackson, ở dưới đó, và nói rằng anh ta phải kể với bố giấc mơ đó.”

Tôi nói, “Đưa anh ta vào, chỉ chừng năm phút.”

268 Anh ấy dẫn vợ vào, và, anh ấy nói, làm chứng. Anh nói, “Tôi đã mơ thấy, Anh Branham à, tôi và vợ tôi cười ngựa.” Và nói, “Tôi nhìn lại phía đông, và tôi thấy, giống như, có một cái chấm, trông giống như một trong những chiếc đĩa bay.”

269 Anh em thấy không, thế gian không biết đó là cái gì, anh em biết đó. Anh em biết nó đang hoạt động. Chúng ta biết đó là gì. Hiểu không? Chúng ta biết đó là các Thiên sứ phán xét, đang điều tra, anh em biết đấy. Và cách mà ở Ngũ giác đài và tất cả như thế nào, cách nó giáng thẳng xuống; và người thông minh, cách mà họ có thể [Anh Branham bật ngón tay một lần—Bt.] đi như một tia chớp và biến mất, kéo theo tất cả những gì họ có. Đấy, người ta không nhận biết nó là gì cả, đấy. Hãy để họ nghĩ bất cứ điều gì họ muốn. Họ gọi chúng là những đĩa bay, hay là bất cứ cái gì. Họ không biết, đấy.

270 Anh ấy nói, “Và tôi đã thấy nó bay đến, và tôi nhìn nó chăm chú. Và đó là, đó là một người ngồi trên lưng ngựa.” Và nói, “Người ấy đi nhanh bằng tốc độ ánh sáng.” Nói, “Tôi thấy người ấy định đến trước mặt tôi. Và tôi dừng xe lại, nhảy ra. Khi đó,” nói, “chiếc xe...con ngựa đang đứng trên đường, một con ngựa chiến lớn màu trắng đang đi nghênh ngang.” Đó là Lòi, dĩ nhiên, các bạn biết đấy, bước đi oai vệ.

271 Nói, “Có một người đang ngồi trên con ngựa đó.” Nói, “Người—người ấy mặc trang phục tây phương; không phải là một cao bồi, nhưng,” nói, “trông giống như một cảnh sát trưởng hay một kỵ binh gì đó.” Đấy, hết thấy thuộc về thẩm quyền chính của người ấy, từ miền tây; những thổ dân da đỏ Bắc Mỹ cai trị thổ dân da đỏ Bắc Mỹ; những người bảo vệ rừng cỡi ngựa ở trên, đấy. Lại tiếp, “Người ấy kéo mũ xuống, và đã...nhìn sang một bên.” Và nói, “Khi người đó quay sang một bên,” nói, “chính là anh, Anh Branham à.” Nói, “Anh chưa bao giờ nói như anh đã nói. Anh nói, ‘Junior!’” Gọi anh ấy ba lần. “Và nói, ‘Tôi sẽ nói với anh điều gì để làm.’” Và nói, “Rồi anh giật dây cương con ngựa này. Anh làm nó nhảy cẫng lên ba lần, và phóng vào bầu trời, rồi anh biến mất về hướng tây.”

272 Anh ấy nói, “Chờ một phút, tôi nhìn chung quanh, và ở đó có một con ngựa nhỏ hơn con ngựa đó đến, cũng cùng một giống, nhưng nhỏ hơn, và nó đứng đó.” Nói, “Tôi bước lại gần, nói, ‘Ông ấy phải gọi con ngựa này lại cho tôi.’” Nói, “Tôi mang nó vào.” (Junior cũng cười một con ngựa nhỏ. Anh ấy nói, “Anh biết cái yên này vừa vặn với anh như thế nào không, Anh Branham, cả bàn đạp và mọi thứ?”) Nói, “Tôi nghĩ, ‘Ồ, con này thật thích hợp với tôi.’ Vậy tôi kéo dây cương, bay vọt qua bầu trời.” Nói, “Tôi kéo dây cương và bắt nó dừng lại, quay nó

lại và trở về. Hiểu không? Khi tôi quay về,” nói, “tôi dừng ngựa lại, nhảy xuống, nói chuyện với vợ tôi. Con ngựa thì biến mất.” Và anh ấy...?...

²⁷³ Rồi, ngày hôm kia, cách đây ba ngày, Leo Mercier đến, cũng có một giấc mơ giống y như vậy, mà không biết gì về điều đó; về việc cổ gãy giống một con ngựa đực màu trắng lớn với một ngựa cái màu đen, và họ không làm được điều đó; lo sợ. Nói tôi đi đến đó, nói, “‘Leo,’” rồi kể với anh những gì tôi đã thấy. Tôi không muốn nói ra ở đây, đây, nhưng tôi kể cho anh ta những gì tôi đã thấy. “Nói, ‘Anh không thấy à? Vậy thì, hãy biết điều này; tôi không biết Ed Dalton có một người con rể, và con rể đó có một chú chó với cái tên này. Anh sẽ biết, Leo à, rằng anh đang nằm mơ. Nhưng, khi anh tỉnh giấc, hãy nhớ lại nó!’” Và nói, “Tôi chưa bao giờ nghe một mệnh lệnh như vậy.”

²⁷⁴ Khoảng thời gian đó, Roy Roberson bước vào, nói, “Thưa Anh Branham, anh còn nhớ trước khi anh rời hội thánh lần đầu tiên không? Chúng ta đã...Tôi thấy anh ngồi, giống như ở Palestine. Chúng ta hết thầy, cả ban và mọi người, đang ngồi như ở bàn tiệc của Chúa, và rồi anh nói chuyện. Và anh...Anh ấy không tin chắc điều anh đang nói về.” Nói, “Một đám mây trắng phủ xuống anh, và mang anh đi.” Bao nhiêu người còn nhớ giấc—giấc mơ của Anh Roy? Và nói, “Đám mây trắng mang anh đi,” và nói, “rồi anh biến mất. Tôi đã đi qua những đường phố, kêu gào và khóc lóc.”

²⁷⁵ Khi tôi đi ra ở đây, và cánh tay đó bị bại, như anh ấy đã có, sự nhận biết điều này. Anh ấy sa đọa vào các cuộc ăn chơi phóng荡 và bắt đầu khóc lóc khi nhìn thấy tôi đến đó. Tôi không nhìn thấy anh ấy vì vậy anh kể cho tôi giấc mơ. Và anh ấy nói...Và anh đã chơi bời. Tôi nói...

²⁷⁶ “Và—và anh đi khỏi.” Nói, “Tôi đi xuống đường phố, mọi nơi, cố gắng tìm anh. Tôi không thể tìm thấy anh, ở đâu cả. Tôi gào lên, ‘Ồi, Anh Branham, đừng đi!’” Nói, “Có một đám mây trắng bay đến đón anh, rồi mang anh lên khỏi chúng tôi, bay về hướng tây.” Điều đó xảy ra trước kim tự tháp hay là cái gì đó. Nói, “Nó mang anh bay về hướng tây. Tôi kêu khóc, và đi xuống các đường phố.”

²⁷⁷ Nói, “Sau một lúc tôi đi và ngồi ở cái bàn. Tôi chợt nhìn lên về phía đầu bàn.” Nói, “Tôi có thể thấy đúng là anh đứng *đó*, trắng như tuyết.” Nói, “Anh đứng tại nơi đó.” Và nói, “Anh nói với thẩm quyền. Không có sự do dự nào.” Nói, “Mọi người đều hiểu một cách chính xác về những gì anh nói.”

²⁷⁸ Ồ, thưa anh em, chị em, vậy thì, mỗi người trong anh chị em đều nhận thức được, tôi biết điều đó có ý nghĩa gì. Hiểu không?

279 Cứ nhìn xem! Hãy ở lại gần với Đấng Christ. Tôi xin cảnh báo anh chị em lúc này, với tư cách là một người truyền giảng Phúc âm, về điều này. Đừng nghe theo những lời ngu dại. Đừng tưởng tượng bất kỳ điều gì. Hãy sống đúng ngay ở đó cho tới lúc bên trong này của con người bên trong được neo chặt với Lời, để anh chị em sống đúng trong Đấng Christ, vì đó là điều duy nhất sẽ...Bởi vì, chúng ta đang sống trong thời đại lừa dối nhất mà chúng ta đã từng sống. “Nó sẽ lừa dối chính những người được Chọn nếu có thể được,” bởi vì họ có sự xúc dầu, họ có thể làm được bất cứ điều gì như những người còn lại.

280 Hãy dọn sạch đời sống anh chị em. Hãy trả hết những món nợ của mình đi. “Đừng mắc nợ ai chi hết,” Chúa Jêsus phán. Vậy thì, bây giờ, tôi muốn nói, như nhà anh chị em thuê và đồ đạc, anh chị em phải làm điều đó. Bỏ hết mọi thứ khỏi tay mình. Làm cho mọi việc đúng đắn. Hãy sẵn sàng. Hãy sẵn sàng. Hãy nhớ, trong Danh Chúa, điều gì đó sắp xảy ra.

281 Tôi định đi lên những ngọn đồi tuần này, không chỉ để săn chồn sóc; dĩ nhiên, tôi thích săn thú rừng. Nhưng tôi sẽ đi lên đó vì mục đích này, thưa, “Ôi lạy Chúa, con không biết đi đường nào, và con không muốn bỏ lỡ cơ hội này. Xin giúp con.”

282 Xin anh chị em cầu nguyện cho tôi. Được chứ? Tôi sẽ cầu nguyện cho anh chị em. Tôi hy vọng, bởi sự thương xót của Đức Chúa Trời, mà tôi được gặp mỗi người trong anh chị em, và chúng ta gặp nhau ở một miền Đất tốt hơn nơi này ở đây.

283 Chúng ta đến đây vì cái gì? Chúng ta đang làm gì? Chúng ta đang đến đây, để đánh bài chẳng? Chúng ta đến đây, để họp lại như hội đoàn chẳng? Chính là, Đấng Christ không thể trở lại cho đến chừng nào Hội thánh hoàn toàn tốt. Ngài đang chờ đợi chúng ta. Tôi tin rằng chúng ta đang ở vào thời kỳ cuối cùng.

284 Hãy nhìn xem, ở California. Hãy nhìn những con người ăn chơi phóng đảng. Nhìn xem mười chín thanh niên bị chết, vì đua xe. Tôi chẳng đã kể với các bạn, cách đây không lâu, rằng Martin Luther King đã dẫn người dân của ông đến một cuộc thăm sát đó sao? Bao nhiêu người nhớ điều đó? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Không phải là những người da màu; chính là những thủ lĩnh của họ khuấy động họ. Chẳng phải là sự giành quyền bình đẳng cho một dân tộc, sự phân biệt chủng tộc, và dù họ muốn gọi là gì đi nữa; thì đó cũng chỉ là tội lỗi. Đúng vậy. Không chỉ với người da trắng, mà cả dân da màu nữa; tất cả mọi dân tộc. Đó là ma quỷ.

285 Các yếu tố tinh thần và sự suy luận của con người bị sụp đổ. Không có hy vọng nào cho họ. Nó vượt ra ngoài giới hạn hi vọng. Toàn bộ sự việc là những nỗi đau đớn triền miên. Những yếu tố tinh thần của con người; không thể làm cho họ có những quyết định đúng.

286 Tôi không phải là chính trị gia. Tôi cũng không, không phải là Đảng Dân chủ hay là Cộng hòa. Họ thấy đều ô uế. Tôi chỉ vì một Nước, và đó là Nước của Chúa Jêsus Christ. Chỉ thế thôi. Nhưng trên thế giới các bạn có thấy đám bù nhìn như chúng ta đến đó lúc này như thế nào, giống như đám người của hội Texans mà chúng ta đã vào đó không? “Tại sao,” họ nói, “bất cứ cái gì người ta thích! Nếu họ muốn theo chủ nghĩa cộng sản, chúng tôi sẵn sàng cho họ chủ nghĩa cộng sản. Nếu họ thích hội nhập, chúng tôi cho họ hội nhập. Nếu thích chia tách, chúng tôi cho họ bất cứ điều gì.” Nó đã... Con người ở đâu?

287 Ôi Chúa! Điều đó giống như là nghề giảng kinh. Con người ở đâu, con người mà là người, đấu tranh cho một nguyên tắc ở đâu? Người nữ đại diện cho nguyên tắc ở đâu? Hội thánh đại diện cho nguyên tắc ở đâu? Tôi không mất thì giờ để nói chuyện linh nhu nhược, nhượng bộ, thỏa hiệp. Đàn bà là đàn bà, hãy để là đàn bà. Nếu đàn ông là đàn ông, hãy để là đàn ông.

288 Nếu người đó là một tổng thống... Những John Quincy Adams của chúng ta ở đâu? Những Abraham Lincoln của chúng ta đâu rồi, những con người nguyên tắc mẫu mực? Đâu rồi Patrick Henry của chúng ta, đã nói, “Cho tôi sự tự do nếu không thì cho tôi sự chết”?

289 Đâu là người đứng lên vì chân lý? Đâu là người không ngại khó khăn để nói ra? Bất chấp, cả thế giới chống đối mình, nói ra những gì đúng; dám đứng lên vì điều đó và chết vì nó. Đâu rồi Arnold von Winkelried của chúng ta ngày nay? Đâu rồi những con người chính trực? Đâu là những con người có tâm linh? Họ rất nhu nhược và yếu đuối đến nỗi họ không biết mình đứng ở đâu.

290 Chúa ôi, xin cho con đứng với các nguyên tắc của một Người, như một nhà truyền đạo, Lời của Chúa Jêsus Christ. “Vì trời đất sẽ qua đi, nhưng Lời sẽ không bao giờ qua đi. Trên Đá này Ta sẽ lập Hội thánh Ta; các cửa âm phủ sẽ không thắng được hội đó.”

Xin chúng ta hãy đứng.

Xin ban phước cho sợi dây ràng buộc

Giữ tâm lòng chúng con trong tình yêu Đấng Christ;

Cho chúng con có tình thông công

Như sự thông công từ Trên cao.

Bây giờ anh chị em hãy nắm tay nhau.

Khi chúng ta cách xa,
Làm chúng ta đau đớn bên trong;
Nhưng chúng ta sẽ hiệp nhau một lòng,
Và hy vọng gặp lại nhau.

Từ rày cho đến lúc chúng ta gặp nhau! từ rày cho đến
lúc chúng ta gặp nhau!

Dưới chân Jesus chúng ta trùng phùng;
Từ rày cho đến lúc chúng ta gặp nhau! từ rày cho đến
lúc chúng ta gặp nhau!

Chúa dẫn đưa anh tận khi ta trùng phùng!

291 Xin chúng ta hãy cúi đầu giờ này, trong khi Anh Neville kết thúc buổi nhóm, bằng lời cầu nguyện.

292 Hãy trở lại đây tối hôm nay, nào. Chúng ta đang trông mong một buổi nhóm lớn lao tối nay, tại đền tạm này. Xin Chúa ban phước trên anh chị em. Và xin cầu nguyện cho tôi; tôi sẽ cầu nguyện cho anh chị em.

293 Đừng nghĩ rằng tôi là một kẻ cuồng tín, thưa các bạn. Đừng nghĩ tôi đang cố đẩy một điều gì đó vào anh chị em. Tôi yêu mến anh chị em. Và tôi có một nguyên tắc sống, đó là Kinh thánh. Không một Lời nào có thể bị bớt đi từ Nó. Cũng không một từ nào được thêm vào Nó. Tôi tin rằng Lời đã được giảng như cách Nó được chép ra.

294 Chúng ta hãy cúi đầu, và mục sư trung tín, tốt quí của chúng ta sẽ cầu nguyện cho hội chúng ra về. Cầu xin Chúa ban phước trên anh, Anh Neville.

NGƯỜI KHÔNG BIẾT RẰNG VIE65-0815

(And Knoweth It Not)

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrior Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào sáng Chúa nhật, ngày 15 tháng Tám, năm 1965, tại Đền tạm Branham ở Jeffersonville, Indiana, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Tiếng Đức Chúa Trời Được Ghi Âm.

VIETNAMESE

©2015 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org